

Ngôi Nhà Hoa Cúc

Contents

Ngôi Nhà Hoa Cúc	1
1. Hồi 1: Nỗi Buồn Căn Nhà Hoa Cúc.	1
2. Hồi 2: “ Tẩu Kiếm Giết Người “diêm Minh Tài ’	7
3. Hồi 3: Nhầm.	11
4. Hồi 4: Rắc Rối Trên Đường Về.	14
5. Hồi 5: Điểm Dối Lừa.	18
6. Hồi 6: Muộn Màng.	21
7. Hồi 7: Mầu Hồng.	25
8. Hồi 8: Bang Chủ Bang Tôm Hùm.	30
9. Hồi 9: Dàn Mặt.	34
10. Hồi 10: Giăng Lưới	37
11. Hồi 11: Đàn Ông Là Phải Đặt Sự Nghiệp Làm Đầu.	42
12. Hồi 12: Hai Món Nợ	47

Ngôi Nhà Hoa Cúc

Giới thiệu

Tác giả: bachhasau_bienxanhvui Nguồn: Tàng Thư ViệnEbook's by Thedragon191

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ngoi-nha-hoa-cuc>

1. Hồi 1: Nỗi Buồn Căn Nhà Hoa Cúc.

Tây hồ cuối thu cảnh đẹp say lòng người, lung linh huyền diệu. bên dưới từng đàn sâm cầm nhảy nhót vui đùa. phía trên từng cột khói tỏa lên từ những mái nhà tranh, gặp gió nhẹ nhàng tan biến. Tan biến khi đã hoàn thành xong nhiệm vụ của mình, chẳng mấy chốc mâm cơm sáng sẽ được dọn ra và nụ cười cũng sẽ rạng rỡ hơn bao giờ hết .

Khung cảnh quả thật thanh bình quá, nhưng hình như có một sinh vật nhìn đi nhìn lại vẫn thấy không thích hợp cho lắm. Một thanh niên đang nằm ngủ, miệng ngậm cọng cỏ, thỉnh thoảng vẫn ứ ở những cái tên thật khó hiểu. Nếu ta chăm chú lắng nghe, biết đâu sẽ nhận ra những người này.

Ngũ Nương, Tần tiên Nhi, Mộng Vân, vốn là những mỹ nhân tuyệt đẹp, danh kỹ nổi tiếng của ‘ Di hồng viện’ và “ Lệ xuân viện”. Hai kĩ viện lớn nhất, đầy màu sắc nhất đất Hà Thành.

Bất cứ ai sau một đêm mệt mỏi cùng rượu và nữ nhân cũng đều phải ngủ. không những thế còn ngủ thật sâu.

Khung cảnh yên bình bất chợt bị phá vỡ, Một chiếc xe màu trắng hót hải lao đến, tên đánh xe mất đảo như rang lạc, dáo dác nhìn xung quanh như đang tìm kiếm gì đó. Bất ngờ chiếc xe thắng lại, một cô gái mặc toàn đồ trắng, mặt nàng cũng rất trắng không những thế còn xinh đẹp động lòng người. Trên khuôn mặt còn hiện lên nét sợ hãi, đau đớn, hoang mang như con chim nhỏ bị lạc bầy. Cùng với những giọt nước mắt lăn dài, mắt nàng nhìn qua lại, bất ngờ nhìn trúng chàng trai đang nằm ngủ.

Nàng thốt lên khe khẽ:

- Lý Vân Long anh ở đây rồi.

Dừng bước cách khoảng một trượng, cô gái đứng lặng im mắt nhìn không chớp vào chàng trai phía trước. phải chăng cô sợ nếu không may mình chớp mắt, biết đâu chàng trai kia cũng sẽ biến mất như những cơn gió thoảng đang phiêu du trên mặt hồ.

Khi ai đó bị mọi người chú ý thì thông thường hoặc là anh ta đẹp trai, phong độ quá hoặc là anh ta kì lạ, quái dị quá. Lý Vân Long vẫn biết mình luôn ở trường hợp đầu do vậy chàng rất thích khi được mọi người nhìn ngó, tuy nhiên lần này chàng muốn thích cũng không được, muốn ngủ cũng không xong. Cái ánh mắt này chẳng những không có tình yêu hay niềm mong thích khi gặp chàng, mà chỉ toàn mang theo nỗi buồn, đau khổ.

Cổ làm ngo cũng không thể cổ thêm được nữa, chàng đành ngóc đầu dậy. hé ánh mắt đỏ ngầu vì thiếu ngủ liếc nhìn cô gái, rồi chàng ngồi dậy lấy tay áo phui sạch một nửa cái gế đá đang nằm và nói :

- Mời ngồi.

Chỉnh trang lại y phục, nhẹ lau nước mắt, lấy lai dáng vẻ cao quý của con nhà được giáo dục tử tế cô gái bước lại ngồi xuống.

Lý Vân Long cười nắn hỏi:

- Thường thường nàng vẫn nhìn đàn ông không chớp mắt như thế ư ?

Cô gái không biết trả lời thế nào ấp úng lúng túng hồi lâu. Lý Vân Long cười hỏi tiếp:

- Sáng sớm nàng xông vào phòng ngủ của ta, có mục đích chi ?

Cô gái đỏ mặt trả lời:

- Nhưng đây là Hồ Tây mà?

Lý Vân Long nhớn nhoe đáp:

- Chẳng phải nơi để ngủ tối thì gọi là phòng ngủ sao?

Nhà giàu sang phú quý phòng ngủ hoa lệ đẹp đẽ, phân biệt rạch ròi. nhà nông dân nghèo khó cũng không biết sự khác nhau giữa phòng ngủ và phòng khách như thế nào. Còn tên ăn mày đầu đường xó chợ, muốn gọi cái gế đá công viên là phòng ngủ, cũng có gì sai?

Đúng là Lý Vân Long nói có lí, cô gái chưa biết cách nào phản biện nên ấp úng, thấy tội tội, Lý Vân Long hỏi tiếp:

- Ta có thể gọi nàng là gì?

Cô gái trả lời:

- Thiếp thân họ Hoa tự là Ngọc Lan.

- Nàng là con gái của ông chủ Hoa (Hoa lão bản, HV)?

Hoa Ngọc Lan ứa nước mắt ra, nàng sụt sùi nói:

- Chính là tiện thiếp.

Lý Vân Long thăm thở dài:

- Hoa lão bản không những biết nấu rượu ngon mà còn sinh được cô con gái thật thơ ngây quá. Chỉ tiếc , chỉ tiếc là...không biết về sau có còn được uống Bách Hoa Tửu nữa, hay không?

Bách Hoa Tửu do chính tay Hoa lão bản sáng tạo ra, ngoài quá trình nấu cất đặc biệt, rượu còn được ướp thêm tinh dầu rất nhiều loại hoa, đặc biệt là hoa cúc. Người uống cứ tưởng như mình đang lạc vào một vườn hoa, uống rượu như uống mật men, say mê chìm đắm . Đã tới Hồ Tây mà chưa ghé qua Bách Hoa Tửu Lâu làm vài chén thì quả thật là một điều đáng tiếc.

Lý Vân Long hỏi tiếp:

- Thế nàng tìm ta là có việc gì?

Họ Lý xưa nay, thảnh thơi có thích xen vào chuyện của người khác một chút vì vậy cũng thảnh thơi có người thích cạ nhờ chàng một chút chuyện.

- Thiếp muốn chàng tìm ra hung thủ đã sát hại ba tiện thiếp.

Lý Vân Long nhíu mày hỏi lại:

- Sao nàng không đi cạ nhờ lão Đặng?

Lão Đặng vốn là bổ đầu tài năng nhất , diêm dúa nhất cái đất Hà Thành này. Hắn có con mắt như cú vọ, bàn tay sắt , võ công cao cường, và y phục hoa lệ, đắt tiền. Đàn bà của hắn cũng đẹp tựa tiên thiên. Thật sự không thể hiểu có mối liên hệ nào giữa hai thứ “ bổ đầu” và “ diêm dúa”, nhưng vốn cái cuộc sống này vẫn luôn có những điều kì lạ.

Hoa Ngọc Lan đáp:

- Ông ấy khuyên tiện thiếp tới nhờ công tử và nói chỉ có công tử mới có thể giải quyết chuyện này một cách nhanh chóng và triệt để.

Lý Vân Long cười nhạt:

- Cái tên rùa đen đó, lần sau ta mà gặp được nhất định sẽ quăng hắn xuống hồ gặp cụ nội.

Truyền thuyết kể lại rằng dưới đáy Hồ Hoàn Kiếm còn tồn tại một cụ rùa ngàn tuổi, so sánh với tuổi tác của Đặng bổ đầu có khi, phải gọi nó là cụ cụ cụ tổ.

Lý Vân Long hoài nghi hỏi:

- Nhưng sao cô biết ta ở đây mà tìm?

- Thiếp nghe người ta nói mỗi lần say rượu là công tử thường ra bờ hồ nằm ngủ.

Lý Vân Long hậm hực:

- Người ta đó có phải là tên lẻo mép Kim lăng không?

Kim lăng tài tử thật ra không lẻo mép tẹo nào, y ăn nói nhỏ nhẹ, cử chỉ lịch thiệp nho nhã. Lời hắn nói ra phần lớn nữ nhân trên đời này đều ưa thích. Từ ưa thích rồi chuyển dần sang say mê...từ say mê chuyển dần dần sang cay đắng. Cay đắng nhận ra chàng như một con bướm đa tình, không thuộc riêng một bông hoa nào cả.

Hoa Ngọc Lan cười nhẹ, nụ cười u uất, buồn bã, ánh dương chiếu trên khuôn mặt xanh xao vàng vọt của cô đủ để làm tan chảy bất kì trái tim đàn ông nào. Lý Vân Long cũng không phải là ngoại lệ, chàng đang nhìn cô một cách ngất ngây. Ý thức được cái nhìn của họ Lý cô gái e thẹn cúi đầu hỏi nhỏ:

- Công tử định tính sao?

Lý Văn Long thở dài:

- Người uống rượu ngon cũng nên báo đáp ân tình của người nấu rượu. Với lại, khi đứng trước phụ nữ, trái tim ta vốn làm bằng sáp. Mềm rất mềm.

Hoa Ngọc Lan xấu hổ cúi gập đầu xuống tận cằm, cô quả thật chưa bao giờ gặp hạng đàn ông như chàng, mười người thì cả mười nâng niu cô như một báu vật, nào có ai dám đùa cợt như vậy.

Lại nghe Lý Văn Long nói tiếp

- Tuy nhiên sau này ta muốn được đáp ứng 2 mong muốn nho nhỏ.

Hoa Ngọc Lan nhìn họ Lý thật sâu nàng nói 1 cách kiên quyết :

- Dù cho hai trăm điều kiện tiện thiếp cũng đáp ứng.

Tốt lắm, không nói thêm lời chàng xoay mình bước lại cổ xe, mở cửa chui tọt vào. Vừa chui vào xe mặt Lý Văn Long hiện lên biểu tình kì quái, giống như chàng bị người ta nhét hai trăm con giun vào miệng vậy. Kim Lăng tài tử đang ngồi nhìn chàng cười, trên bàn còn có bình rượu thơm ngào ngạt một ít đồ nhắm và ba chiếc cốc.

Kim Lăng cười nhơn nhơ hỏi:

- Công tử có điều gì chỉ bảo tiểu đệ.

Lý Văn Long cười nói:

- Nhìn tài tử không hiểu sao ta lại nghĩ đến loài “ruồi trâu”.

- Tiểu đệ chả hiểu ?

- Ở đâu có trâu là ở đó có ruồi, ở đâu có đàn bà đẹp thì ở đó có Kim đệ

Kim Lăng phá lên cười hân nói:

- Duy có một điểm khác nhau?

- Điểm gì?

- Đàn bà ưa thích tiểu đệ còn trâu thì không ưa ruồi chút nào.

Lý Văn Long cười ha hả, nâng cốc lên chạm nói:

- Vì câu này đáng để kính một ly.

Đàn ông trên đời này có được cái bản lãnh đó quả thật không có mấy ai. Hoa Ngọc Lan vừa bước vào trong xe, thấy 2 người đang chè chén say mê cô hỏi ngay :

- Giờ chúng ta phải làm gì?

- Đến hiện trường, ” Ngôi nhà hoa Cúc ”.

Hoa cúc rất đẹp, một vườn chỉ toàn hoa cúc lại càng tuyệt vời hơn. mùa nở hoa ong bướm kéo đến vui đùa. Bướm vờn hoa, hoa nhả hương trên bướm. mỗi cái vẩy cánh, chập chờn như những vũ điệu của tình ái. Được nắm tay người tình dạo bước dưới vườn hoa quả là rất lãng mạn. Thế nhưng ông chủ của vườn hoa, người đã dày công vun đắp, chăm bẵm cho từng gốc cây đã qua đời, không những thế còn chết một cách mờ mịt. Đến hôm qua khi bất ngờ trong lúc rượu say nghe tin Hoa lão bản bị sát hại, chàng còn thấy khó hiểu. Hoa lão bản xưa nay là người tốt, sống có tình nghĩa, lại sống cả đời nơi đây, không thể hiểu nổi người như lão còn có kẻ thù.

Có lẽ người tốt thường không sống được lâu?

Nhìn vườn hoa dường như mất đi linh hồn, thỉnh thoảng còn có dấu vết bị dẫm đạp, Kim Lăng vốn là một tài tử, đứng trước cảnh tượng này không khỏi thở dài một hơi. Chàng lẩm nhẩm:

Anh trồng cả thảy hai vườn cải.
Tháng chạp hoa non nở cánh vàng.
Lũ bướm láng giềng đang khát nhụy.
Mách cùng gió sớm rủ rê sang.
Qua dậu tầm xuân thấy bướm nhiều.
Bướm vàng vàng quá bướm yêu yêu.
Em sang bắt bướm vườn anh mãi.
Quên cả làng ngang động trống chèo.
Cách có một ngày em chẳng sang
Hôm nay rã đám ở làng ngang
Hôm nay vườn cải hoa tàn hết
Em hỡi từ nay hết bướm vàng.....

(*) bài thơ trích từ thơ NGuyễn Bính.

Kim lăng thổ dài :

- Tiếc cho một vườn hoa cúc đẹp nhất.

Hoa Ngọc Lan nói một cách ngen ngào cảm tưởng như nàng đang cố kìm nén nỗi đau đang gào thét trong tim :

- Ngày trước nơi đây cũng không còn là nơi đẹp nhất.

Lý Vân Long khuôn mặt thoáng hiện lên nét thương cảm hỏi:

- Ta tưởng cái đất này chỉ có cha cô là người sành chơi hoa cúc nhất chứ?

- Trước đây đúng là thế ,nhưng mới có một ông chủ lớn trồng được vườn hoa còn quy mô hơn nhiều.

- Sao ta chưa có nghe qua nhỉ ?

Kim lăng giải thích:

- Mới cách đây mấy tháng thôi, lúc đó hình như công tử không có ở Hà Thành..

Ngay lúc ấy có một tên quan nha bước ra, vừa trông thấy 3 người , hần vội vàng cung kính nói:

- Đặng gia vẫn đang chờ 3 vị bên trong.

Căn nhà được làm hoàn toàn bằng gỗ lim đen bóng , cao 2 tầng. kiến trúc khá đẹp đặc trưng theo kiểu phương đông, bên trong rộng rãi, thoáng mát, thoang thoang mùi hương hoa . Đặng bổ đầu đang đứng trầm tư suy nghĩ, vừa thấy 3 người bước vào hần thay đổi nét mặt nói:

- Lý huynh vẫn mạnh giỏi chứ?

Lý Vân Long không trả lời mà nhìn lom lom vào bộ quần áo Đặng bổ đầu đang mặc, hôm nay hần mặc cái áo dài lụa tím Hà đông, quần cũng màu tím, chất vải mềm mỏng, mặc mùa thu vừa thoải mái vừa mát. Đôi dây mềm làm bằng da bò có gắn 2 viên ngọc màu xanh sáng lóa, chỉ thiếu có cái quạt phe phẩy nếu không người ta nghĩ là một gã lang tử trắng hoa chứ không phải bổ đầu.

Lý Vân Long không khỏi thốt lên:

- Đặng huynh quả là một người diêm dúa.

Đặng bổ đầu cười nhả nhận đáp:

- Tiểu đệ chỉ gọi là biết cách tiêu xài thế thôi.

- Tiêu xài như cách của Đặng huynh thật là trăm lợi mà chả có hại

Đặng bổ đầu chuyển hướng quay sang nhìn Kim lăng:

- Cái đó phải hỏi Kim đệ, nói xong cả hai nhìn nhau ánh mắt có vẻ đắc ý lắm . Kim lăng hỏi luôn:

- Thế lão Đặng đã điều tra ra được gì chưa?

Đặng bổ đầu lắc đầu than:

- Sát thủ rất chuyên nghiệp hầu như không để lại dấu vết nào, nạn nhân chết bởi một vết kiếm xuyên qua yết hầu. ngoài ra không còn vết thương nào khác.

Lý Vân Long tư lự:

- Kẻ chuyên nghiệp thì đâm 1 nhát là đủ rồi .thể hiện này xác nạn nhân đang đặt ở nơi đâu?

- Đã để trong quan tài chờ mai táng nhưng đã làm một hình nộm thay thế để không làm thay đổi hiện trường.

Lý Vân Long không nói nhiều lời, chàng bước thẳng vào thư phòng, nơi Hoa lão bản bị sát hại. Căn phòng không hề có dấu hiệu như có đánh nhau, mọi đồ vật vẫn nguyên vẹn, trên cái ghế bên bàn làm việc một hình nộm người nằm chết cứng, đầu ngửa ra sau.Chàng chậm bước đi xung quanh căn phòng, chẳng có chi tiết gì đáng giá , liếc mắt sang cánh cửa, ổ khóa không có dấu hiệu bị phá . Có nghĩa là hung thủ có chìa khóa hoặc là một cao thủ trong ngành chôn chử.

- Hoặc Hoa lão bản không hề khóa cửa, nhà chỉ có cô con gái yêu và 3 người làm thân cận thì không nhất thiết phải khóa cửa.

Bước ra khỏi căn phòng Lý Vân Long bước ra sau nhà nơi đặt thi thể Hoa Lão bản, chàng nhận thấy rõ trên khuôn mặt lão vẫn còn hiện lên vẻ ngạc nhiên và hoảng sợ.

- Ngạc nhiên không hiểu sao lại có người đến giết mình ư?

Vết thương trên cổ rất mảnh, máu không kịp chảy ra ngoài. Xuất kiếm quá nhanh, quá chuẩn xác, Hoa lão bản khi nào lại đi gây thù oán với hạng người gè gớm thế này? Lý Vân Long mang về mặt mờ mịt ra ngoài , nhìn thấy ánh mắt đau đớn xen lẫn hi vọng của Hoa Ngọc Lan mà lòng chàng thất lại.

Chàng nói.

- Hoa lão gia vốn là cao thủ nhất lưu.

Kim lăng nghiêm túc:

- Ngày trước có một số người hay đến phách “ Bách hoa tửu lâu” cũng như trêu chọc Hoa tiểu thư. Đêm hôm đó cả bọn đồng loạt bay xuống tây hồ làm rùa đen, sáng mai lần lượt đến quỳ trước Bách hoa tửu lâu, xin lỗi.

Đặng bổ đầu than thở:

- Hoa lão gia vốn là người nhân từ.

Lý Vân Long nói:

- Vậy mà ông ấy chết mà không kịp hành động, đến cả thanh đoản đao đặt dưới gầm bàn cũng chưa kịp rút ra ., Mà hình như Hoa lão bản không có thói quen khóa cửa phòng?

Hoa Ngọc Lan chưa chút đáp lời:

- Chỉ có tiểu muội ban đêm thường lên quấy rầy cha, vì vậy cha không hề khóa cửa. cha ơi con , con ..đã hại cha rồi, nói xong nàng gục đầu khóc nức nở .

Kim Lăng lập tức tiến lại an ủi , Họ lý khuôn mặt thoáng hiện vẻ thương cảm nhưng liền mất ngay, chàng quay sang hỏi Đặng bổ đầu:

- Xung quanh nhà có tìm thấy gì không?

- Một chút cũng không có.

Lý Vân Long xoay người bước ra ngoài, chàng nhún nhẹ . Cả thân hình như một mũi tên bay lên đỉnh một ngọn cây cao, ngó nghiêng chốc lát chàng lại nhún nhảy bay đi luôn.

Đặng Bồ đầu không khỏi thốt lên:

- Khinh công tuyệt quá !

2. Hồi 2: “ Tẩu Kiếm Giết Người “diêm Minh Tài ”

Môn công phu ‘ Chim én đậu nhành mai ’ họ Lý khổ tâm luyện tập chưa bao giờ làm chàng thất vọng, chỉ với vài bước nhảy chàng đã thấy mình đang đứng trên đỉnh ngọn cây bàng khổng lồ. Cây bàng vào mùa thu lá đã có chút vàng úa như ánh mắt khóc tiếc thương cho một mùa hè sao nhanh qua quá. Trên đỉnh cây cao toàn cảnh căn nhà hoa cúc hiện lên thật đẹp , một căn nhà gỗ nằm giữa rừng hoa . Hoa lan thanh nhã , thực được điểm lệ ,hoa hồng khát khao và cúc vàng rực rỡ. Thật mê hoặc.

Tuy không phải là người lãng mạn gì nhưng Lý Vân Long cũng không khỏi cảm thấy ngất ngây. Bất chợt lọt vào mắt chàng ,một mảnh giấy cháy đỏ vương trên cành cây gần đó. Chẳng có lẽ nó tự bay lên đây hay ai để nó lại?

Thì cứ lấy xem sao, chàng khoát tay một luồng gió cuốn mảnh giấy bay lại, nhẹ nhàng rơi vào tay. Dân trong nghề vừa nhìn là đã biết có ai đó lấy mảnh giấy này châm thuốc, ai lên đỉnh cây bàng hút thuốc lào nhỉ . Hít một ít vụn thuốc lào họ Lý lẩm nhẩm, thơm thật thuốc lào hảo hạng, thuốc lào Vĩnh Bảo.

- Quái lạ thật trên đời lại có người phong nhã đến thế, Lên ngọn cây ngấm hoa hút thuốc.

* * &*

Lý Vân Long vừa bước vào nhà, chàng cầm trên tay một mảnh tàn giấy ngay lập tức đã thu hút cái nhìn của lão Đặng, hần hỏi luôn :

- Phải chăng là của hung thủ?

Lý Vân Long thần nhiên đáp:

- Chắc là vậy.

Kim Lăng xen vào hỏi luôn:

- Huynh tìm thấy ở đâu?

- Trên cây bàng lớn ở phía tây.

Hoa Ngọc Lan nghi hoặc thắc mắc:

- Sao, sao huynh biết ở đó mà tìm?

Không để Họ Lý kịp trả lời Kim Lăng than thở xen vào nói:

- Lý huynh thật đúng là thông minh hơn người.

Hoa Ngọc Lan lại càng nghi hoặc, Đặng Bồ đầu đành giải thích :

- Bất cứ ai muốn đột nhập vào một căn nhà nào đó , trước tiên phải quan sát hết bố trí , kiến trúc của nó. Khi đó cây bàng lớn phía tây là nơi thích hợp nhất, đơn giản thế mà tiểu đệ không nghĩ ra.

Lý Vân Long cười nhạt:

- Đâu có, chỉ là tình cờ thôi. Cả ngày nay Đặng huynh mò mẫm ở đây mà không tìm thấy gì. Tại hạ cũng chẳng có ham mà ở đây tìm tiếp. chỉ bằng đi loanh quanh, biết đâu?

Biết Lý Vân Long đang chửi xỏ mình Đặng Bồ đầu cười xem như không thềm để trong lòng . Lão biết tổng trên vào cái tên này có khác gì dấm phải ... hề hề ta đây chẳng đại. Kim Lăng nhìn 2 người xỏ xiên nhau

coi có vẻ thích thú lắm, duy chỉ có 1 người chẳng có tâm trang đâu mà đùa cợt đó là Hoa Ngọc Lan , nàng bước tới gần sột sắng hỏi:

- Trên đó viết gì?

Lý Vân Long trầm tư xòe mảnh giấy ra nói:

- Chỉ còn đọc được có 2 chữ “ Tây “ và “ Hoa”.

Mọi người lâm vào trầm mặc, chỉ vào 2 chữ đó thật không biết phải đoán như thế nào. Hoa phải chăng là Hoa lão bản? Tây phải chăng là Hồ tây?

Lý Vân Long nói:

- Ngoài ra tai hạ còn tìm thấy một ít bụi thuốc lào, thuốc lào đặc biệt thơm. Thuốc lào Vĩnh Bảo.

Đặng bổ đầu ngạc nhiên thốt lên:

- Cao thủ tuyệt đỉnh dùng kiếm,còn thích hút thuốc phải chăng là ‘ Tẩu Kiếm Giết Người Diêm Minh Tài ’

Lý Vân Long cười nhặt đáp :

- Ngoài hẩn ra , tại hạ tuyệt nhiên không còn nghĩ đến ai khác.

Diêm minh Tài vốn là một sát thủ, giết người vì tiền, thật nhiều tiền. Nếu có đủ tiền thuê hẩn có lẽ đến hoàng đế hẩn cũng dám giết. Hẩn sử kiếm dài 4 thước 2 tấc, trên người luôn mang theo tẩu thuốc, hẩn giết người xưa nay chưa một lần thất bại.

Đặng bổ đầu lắc đầu nói thầmm:

- Chết tiệt thật, sao Hoa lão bản lại dây vào cái tên quái vật này.

Kim lăng tất nhiên đã từng nghe qua người này lại thấy bộ mặt khó đăm đăm của lão Đặng chàng quay sang hỏi Lý Vân Long:

- Huynh định làm thế nào tiếp theo?

Lý Vân Long cười nói:

- Thì đành phải tìm hẩn hỏi vài câu.

Kim lăng tư lự trả lời :

- Thật cũng chẳng còn cách nào khác.

Hoa Ngọc Lan mang vẻ mặt mơ hồ, thân là tiểu thư khuê phòng tất nhiên nàng chưa bao giờ nghe qua cái tên kì lạ đó. Lý Vân Long cũng không muốn giải thích, chàng chậm bước tới , nắm lấy tay Hoa Ngọc Lan siết chặt. Chàng nói :

- Chúng ta phải đi thôi.

Hoa Ngọc Lan vội rút tay lại hỏi:

- Chúng ta phải đi đâu.

- Đi tìm một nữ hoàng.

* * &*

Thăng long vốn là kinh đô nước Đại việt. Lịch sử lâu dài, kinh tế phồn hoa rực rỡ . Thế nhưng bất cứ mảnh đất phì nhiêu nào cũng luôn tồn tại những mặt trái buồn bã, những người nghèo khổ, bần cùng, những kẻ ăn mày.

- Cái bang luôn là bang hội lớn nhất giang hồ, Cái bang thường có thông tin nhanh nhạy nhất giang hồ.

Một chiếc xe ngựa màu trắng đang lao vun vút trên đường, hướng về phía tây bắc của kinh thành Thăng long. bên trong xe, một cô gái đang chống cằm ngủ còn chàng trai thì đang trầm ngâm suy tư. Bên cạnh

họ có mấy bình rượu nằm chỏng chơ, mặc dù nắp bình đã phong kín thế nhưng vẫn thoang thoảng đâu đó hương thơm. Đủ để biết đó là loại rượu hảo hạng.

Chiếc xe dần đi sâu vào miền đất của những kẻ bần cùng, nhà cửa hoang tàn, liêu xiêu, hàng đồng người ngủ vật vờ bên vệ đường, không khí bốc lên cái mùi hôi thối khó chịu. Cuối cùng cỗ xe dừng lại trước một cái lò gạch củ nát, bốn bề thùng lỗ chỗ, được chấp vá linh tinh bởi những miếng gỗ cũng nát nứt. Nhưng nó được người nơi đây gọi với tên “Cung điện hoàng hôn”. Gạch vốn màu đỏ, màu của hoàng hôn.

- Chủ của cung điện thường thường là của một nữ hoàng.

Vẫn để Hoa Ngọc Lan ngủ, Lý Vân Long bước vào cung điện, tay xách 2 bình rượu. Đập vào mắt chàng là một bà già ốm yếu, què quặt đang thu lu ở góc giường, ngủ ngon lành.

Chàng mở nắp hai bình rượu ra đặt xuống giường và ngồi xuống chờ đợi. Rượu ngon đôi khi có một ma lực làm người chết sống lại hướng chỉ là người đang ngủ. Chẳng mấy chốc mà bà lão phải bật dậy, mắt nhìn như thiêu đốt bình rượu, rồi cầm lên tu một hơi dài. Lý Vân Long cũng cầm bình rượu của mình lên, cũng tu một hơi, sau đó chàng nhẹ thả 50 lượng bạc trắng xuống. Bà già vẫn không nói lời nào, bà lại nâng bình rượu lên tu ừng ực rồi chỉ lên tường, trên bức tường có kí tự ngoằn ngoèo gần giống số một trăm.

Bà lão nói:

- Người có nhìn thấy không?

Lý Vân Long cười nhạt:

- Tại hạ còn chưa mù.

Bà lão nói :

- Một trăm lượng một câu hỏi.

Lý Vân Long cười :

- Chẳng lẽ không có ưu đãi sao?

Bà lão nói :

- Trừ người mù và ăn mày ra, ai cũng không.

Lý Vân Long vẫn cười, chàng lấy trong túi quần một chiếc thìa gầy, trên đó có khắc kí tự ngoằn ngoèo như giun bò. Dịch mãi mới ra là 2 chữ ‘ăn mày’. Cái này chàng kiếm được từ một lão nát rượu, chỉ cần có cùng chỉ hướng bất cứ ai cũng có thể kết bạn với nhau. Khi đã kết bạn với nhau người ta có thể cho bạn mình tất cả những gì mình có, kể cả thẻ hội viên “ Hội ăn mày Việt ”

Bà lão cười nhạt nói:

- Hóa ra là đồng đạo, được giảm giá một nửa. Hỏi gì thì hỏi đi.

Lý Vân Long hỏi:

- ‘Tẩu kiếm giết người Diêm minh tài ‘ là người thế nào?

Mắt bà lão ánh lên cái nhìn sáng lóe bà nói:

- Một sát thủ lạnh lùng, tàn nhẫn hiếu sát. kiếm pháp của hắn biến hóa rất kì diệu, thân pháp quỷ mị, vô cùng khó đối phó. Đặc biệt là cái tẩu thuốc của hắn, một loại ám khí không có mấy người ngờ tới.

Lý Vân Long ném năm mươi lượng xuống hỏi tiếp:

- Gần đây hắn có qua Tây Hồ không?

Bà lão đáp:

- Mới rời đi hôm qua.

- Hắn giờ đang ở đâu?

Bà lão trả lời:

- Trên đường đi Bắc Cạn.

Lý Vân Long mừng rỡ ném luôn 6 thỏi 50 lượng xuống hỏi:

- Đi làm gì?

- Đi quyết đấu.

- Với ai?

- Ma đao Vương bình.

Lý Vân Long ngạc nhiên quá thốt lên:

- ở đâu?

- Miếu Tôn đế.

- Bà nghĩ ai sẽ thắng?

- Không biết.

Lý Vân Long hỏi tiếp:

- Còn bao lâu là đến ngày quyết đấu.

- Đêm ngày mai.

Không còn gì để hỏi, chàng xoay mình bước ra , leo tót lên xe. Miệng lẩm nhẩm:

- Tám câu hỏi, tám giây, bốn trăm lượng bạc. giờ mình mới biết ngoài ăn cướp ra , ăn mày là nghề có thể làm giàu nhanh nhất.

Đường từ Thăng long lên Bắc Cạn có chạy ngựa ít nhất phải mất một ngày mà bây giờ đã là hoàng hôn. Hoa Ngọc Lan vốn là một cô gái rất đẹp, khi nàng ngủ lại càng đẹp hơn. Lý Vân Long không hề có ý muốn phá vỡ cái khoảng thời gian ngọt ngào này. Ngắm người đẹp ngủ so với ngắm hoa trong sương sớm có lẽ còn ý vị hơn chứ không kém.

- Xe vẫn chạy, màn đêm dần buông, người trong xe cũng dần mơ màng.

Nhưng cái số đời, những phút giây tĩnh lặng , hạnh phúc thì lại dần qua nhanh. Hoa Ngọc Lan chợt tỉnh lại. nhưng chàng thì dường như vẫn còn đang mơ màng. Chàng lim dim nói:

- Ta cần phải lên Bắc Cạn một chuyến.

Hoa Ngọc Lan ngơ ngác hỏi:

- Tại sao lại là Bắc Cạn

Lý Vân Long lạnh lùng:

- Vì hung thủ giờ đang ở đó.

Hoa Ngọc Lan hoa dung ẩm đạm nàng biết chàng biểu lộ ý muốn đi một mình, ngập ngừng một lát nàng vẫn muốn hỏi:

- Công tử định để tiện thiếp ở lại đây?

Lý Vân Long đáp:

- Ta không muốn nàng gặp nguy hiểm.

Hoa Ngọc Lan hỏi:

- Công tử nắm chắc bắt được hắn về ?

- Trước đây là năm thành, còn bây giờ là chín thành.

Bất cứ ai đi quyết đấu cùng Ma đao họ vương đều chỉ còn khoảng một nửa cái mạng. Đao của hắn rất bình thường, thậm chí đôi lúc hắn còn sử dụng đao chẻ củi. Chân chính Ma đao là bản thân hắn, bàn tay hắn. Lê Lâm, Mã Tiến vốn là những tay cao thủ sử dụng đao nổi tiếng. Có người nói nếu để Lê Lâm trong căn nhà có đầy ruồi thì chỉ một lát sau, ruồi thì vẫn sống nhưng cánh thì không còn. Vậy mới biết đao của hắn nhanh tới mức nào. Thế mà hắn không đỡ nổi một chiêu đã bị Vương Bình chặt đứt đôi tay.

- Bất cứ ai cầm đao đứng trước mặt Ma Đao đều phải để lại đôi tay. Bất cứ ai cầm kiếm đứng trước mặt Ma Đao đều phải chết không nghi ngờ gì?

Hoa Ngọc Lan không hỏi nữa, cũng không muốn đi nữa. cô là người đàn bà không những đẹp lại còn hiểu chuyện. Cô biết có đôi khi đàn bà bên cạnh đàn ông lại trở thành vương bận.

Lý Vân Long cười nói:

- Nàng yên tâm, bất cứ ai còn nợ ta điều gì ta nhất định không chết.

Hoa Ngọc Lan then thùng cúi đầu, má nàng đỏ hồng lên như ráng chiều. nàng nói:

- Thiếp nhất định không bao giờ quên.

Xe vẫn chạy, đêm vẫn trôi và người dường như vẫn mơ màng.

3. Hồi 3: Nhâm.

Lý Vân Long cười ngựa chạy như bay, ngựa này không phải của chàng mà là của Lão Đặng, ngựa của Lão Đặng đều là ngựa tốt. Miệt mài chạy hết một ngày, đến chiều tối chàng đã đến được nơi cần đến.

- Miếu Tôn đế.

Miếu Tôn đế đã từng là cái miếu, bây giờ vẫn gọi là miếu nhưng gần chục năm nay chẳng có người hương khói, một nửa ngôi miếu bây giờ chỉ còn là gạch vụn nằm lán lóc dưới đất.

Đổi bộ quần áo lành lặn trên người lấy một bộ quần áo rách nát của một lão ăn mày đang nằm ngủ trong góc miếu. Chàng cho lão thêm 1 đồng bạc bảo lão nhanh biến đi, sau đó chàng lại nằm xuống chính cái góc bẩn thỉu đó. Nằm co ro một đống.

- Chẳng mấy chốc mà chàng đã thiếp đi.

Đêm tối, gần đến nửa đêm.

Trắng sáng vằng vặc chiếu xuống nhân gian, chiếu xuống đống gạch hoang tàn, nhìn đi nhìn lại cũng có nét lãng mạn của nó. Một bóng người không biết từ bao giờ đã đứng đó, qua ánh trăng có thể nhìn thấy phần nào gương mặt hắn. một khuôn mặt gầy gò, dài ngoẵng như ngựa. Cái mũi tẹt, mắt thì lồi như sắp rơi ra khỏi khuôn mặt, thế nhưng trong đôi mắt đó thỉnh thoảng lóe lên những tia sáng như ánh đao. Sáng lóe lên trong trời đêm.

Hắn mang trên lưng một thanh đao dài khoảng 4 thước, thanh đao mang trên mình cái vỏ củi mòn gỉ. Nhưng chẳng có ai dám xem thường thanh đao đó bởi lẽ người cầm đao chính là Ma đao. Đang đứng như tượng đá bỗng dưng bóng người chậm chậm quay đầu về hướng tây, một ánh lửa cháy bập bùng trong đêm nhẹ nhàng phiêu du đến.

Ánh lửa đến từ một cái tủ thuốc, tủ ở đâu thì người ở đó, người ở đó để giết người. Diêm minh Tài dần dần hiện ra khỏi bóng đêm, hắn trông có vẻ thư sinh với bộ quần nho nhã, không thấy thanh kiếm của hắn đâu mà chỉ thấy cái thắt lưng trông có vẻ là lạ.

Vương bình nói giọng hắn khàn khàn:

- Người cố gắng hút nhiều thêm tý chút.

Diêm Minh Tài cười nhạt :

- Trước khi giết người thường thường ta vẫn hút nhiều thêm một ít.

Vương bình cười mỉa nói:

- Vì ngươi sợ sẽ không còn lần sau ?

Thông thường thì giết người hay bị người giết chỉ cách nhau mỏng manh như một sợi chỉ

Diêm minh tài cười đáp:

- Tiếc là ta chỉ có giết người chứ chưa bao giờ bị người giết .

Vương bình lạnh lùng :

- Lần này ngươi tắt chết không còn nghi ngờ gì nữa.

Diêm minh tài cười mỉa :

- Ngon thì đến đây mà lấy.

Chữ ngon vừa thoát ra khỏi miệng hắn thì hắn đã xuất kiếm, chiêu kiếm như linh xà, uốn lượn lắt léo công tới cổ họng họ Vương. Xưa nay hắn vẫn luôn đâm vào đó, hắn thích nghe cái tiếng gầm gừ, ọc ọc của cổ họng bị kiếm xuyên thủng. Không hiểu họ Vương rút đao bằng cách nào, chỉ thấy đao bắn nhanh ra chặn đứng chiêu kiếm.

Thân pháp Diêm Minh Tài phiêu hốt bất định , hắn như xuất hiện ở mọi hướng, kiếm công tới liên miên bất tuyệt. Còn Vương Bình thì sử đao trầm ổn, mỗi một đao phát ra khí thế mạnh mẽ , kinh phong ào ạt. Tầm áo bào của hắn theo gió tung bay nhào nhể như một vị ma thần.

Bất ngờ Diêm Minh tài nhún người bay lên hắn lấy thế thái sơn áp đỉnh đâm xuống một kiếm , đây là thức thứ mười bốn trong ” mười tám đường sát kiếm ” bất bại của hắn. họ Vương đề khí đứng vững hai chân xuất đao đâm ngược lên . Tưởng như hai đầu mũi kiếm và đao chạm nhau thì bất ngờ mũi kiếm thoáng lượn trượt nhẹ theo đường đao đi xuống. Thế kiếm như muốn xé họ Vương ra làm hai nửa.

” Mười tám đường sát kiếm ” là thế, biến hóa không ai lường được, không những nhanh mà còn vô cùng chuẩn xác.

Vương bình xoay người lách qua mũi kiếm nhưng vẫn bị kiếm phong rạch một đường trên mặt tóe máu . Hắn hét lên một tiếng uốn tay sử chiêu “phiên thiên cuồng nộ” trong “phiên thiên chưởng pháp” vỗ lên thanh kiếm làm thanh kiếm uốn thành một đường cong bật ra ngoài. Cả thân hình Diêm Minh Tài lượn theo kiếm bay ra , chân vừa chạm đất , hắn ngửa đầu uốn mình ra sau đâm nhanh vào cổ Vương bình. Vương bình xoay người liên hoàn đập vào chân trụ của Diêm minh Tài. Họ Diêm nhảy lên chúc đầu xuống tay kia hóa trảo móc vào đầu Vương Bình. Vương Bình hừ lạnh tay trái hóa chưởng đánh lên . Chưởng đối trảo bùng một tiếng cả thân hình Diêm Minh Tài vụt bay ra xa. Cứ so nội lực chứng tỏ Vương bình có nhỉnh hơn , hắn cười lên ha hả nhưng không có ý muốn thừa cơ đối phương lúng túng mà chờ đợi cho họ Diêm đứng dậy hắn cười:

- Sảng khoái thật !

Diêm minh tài vuốt cho phẳng lại mái tóc dài đã rối loạn , ánh mắt hắn ra chiều tán thưởng thần nhiên nói:

- Không hổ một chữ Ma Đao.

Vương bình cười sảng sặc như một tên điên hắn hét to một tiếng chồm tới chiêu thức không một chút hoa lệ rườm rà chỉ đơn giản là một nhát chém ngang. Đao kiếm chạm nhau, nhưng kiếm của Diêm minh Tài vẫn không có trực tiếp đón đỡ mà lại trượt ngang theo đường đao đâm vào cổ tay Vương bình còn thân hình hắn tà tà bay lên. Vương bình lật tay hất mũi kiếm lên không đồng thời đâm một nhát xéo lên , Diêm minh Tài dùng tay vỗ mạnh vào sống đao , ngay lập tức thân hình hắn bay lùi lại. Chân vừa chạm đất hắn lại lao tới nhưng lần này hắn không di chuyển theo đường thẳng mà thoát bên đông thoát bên tây, mũi kiếm cũng theo đó uốn lượn chẳng khác nào một con rắn độc.

Vương Bình đột nhiên nhắm mắt lại, đã không thể nhìn ra biến hóa của đối phương thì tốt nhất là đừng nhìn bằng mắt . Nội lực hắn tỏa ra hữu hình dập dờn , bất kì cái gì nhỏ nhất xuất hiện ở trong phạm vi đó đều không thể thoát khỏi nhận biết của hắn. Bất chợt Vương Bình xuất đao đâm xiên về bên trái , nhưng hắn không đâm vào mũi kiếm mà muốn đâm vào cổ tay Diêm Minh Tài.

- Trúng một kiếm chưa chắc đã chết nhưng trúng một đao thì đảm bảo hết tay cầm kiếm.

Hừ lạnh một tiếng tay phải Diêm minh tài buông kiếm ra, mũi kiếm được quán chú nội lực bay đâm thẳng vào sườn Vương bình, Họ Vương xoay cán đao đẩy mạnh làm thanh kiếm bắn ra ngoài . Nhưng ngay lập tức tim Vương Bình muốn nảy ra ngoài vì bàn tay trái của Diêm minh Tài đã đặt lên bả vai hấn . Diêm minh tài hét lớn.

- Phá sơn chương !

Thân hình khổng lồ của Vương bình lập tức bay ngược ra phía sau , nhưng người tinh ý sẽ nhận ra hấn đang nương mình theo thế chương nhằm giảm bớt lực đao. Diêm minh Tài không hề có ý định truy sát, hấn thông thả đi lại nhặt kiếm . Vừa đi hấn vừa thò tay quệt lửa châm thuốc , rít một hơi dài mắt hấn tóe lên cái nhìn thích thú. Cánh tay phải của Vương Bình đã muốn gãy lìa rũ xuống , đồng thời một dòng máu tươi chảy dài theo khoe miệng rớt xuống làm hoen đỏ cả cổ áo. Nhưng Vương Bình lại cười sảng sặc nói:

- Xưa nay ta chưa thấy cao thủ dùng kiếm lại ném kiếm đi như ngươi.

Diêm minh tài thần nhiên:

- Mục tiêu của ta là giết người , bất kể phương pháp nào miễn giết chết được người là được.

Vương bình đổi cầm đao sang tay trái hấn dùng đao gạt nhẹ máu nơi miệng trông thật kinh dị nói:

- Ta nói cho mi biết một bí mật.

- Gì?

- Chân chính ma đao phải cầm đao bằng tay trái.

Vừa nói xong hấn lại lao tới lần này hấn vẫn sử đao đơn giản như vậy nhưng lại nhanh thêm hai phần, đúng đao quá nhanh . Ánh mắt diêm minh tài giật giật , không còn cách nào tránh chỉ có thể đỡ.

Mẹ kiếp tên diên Vương bình kia đúng là trâu bò . Lý Vân Long nằm im quan sát nãy giờ không khỏi lèm nhèm vài câu.

Diêm minh Tài toát mồ hôi hột cánh tay cầm kiếm đã tê rần vì liên tiếp phải cản những nhát chém nhanh và mạnh như búa bổ của Vương bình. Nhìn từ bên ngoài bóng hình Diêm minh tài như chiếc lá nhỏ đang bị gió bão vùi dập. từng đao, từng đao, chém, chặt, bổ liên miên bất tuyệt. Mắt Vương bình long song sọc có lẽ bây giờ đây không phải người sử đao nữa mà là đao sử người.

Mắt thấy Họ Diêm sắp bại đến nơi thì bất ngờ từ cái tẩu thuốc con con trên miệng hấn bùng lên ánh lửa dữ dội , tàn thuốc cháy bắn tung tóe làm bất cứ ai nhìn vào đó cũng phải nheo mắt lại và hấn chỉ cần như thế , bóng hình Diêm Minh tài biến mất.Vương Bình có đang diên thì cũng phải lạnh cả người !

Lung linh, ầm áp như lửa nhưng tàn bạo khát máu cũng là lửa, không những thế ngoài lửa ra còn có kiếm. Một mũi kiếm bất ngờ uốn lượn chọc thẳng vào tim Vương Bình. Họ Vương không tránh kịp hấn nhún chân lên, thành ra kiếm không đâm vào tim mà xuyên qua sườn thấu sang bên kia. Hấn mặc kệ tất cả xoay tay chém mạnh , ánh đao nhanh lắm , nhanh tới mức không thể kịp chạy, đỡ cũng không kịp, mà kiếm còn chưa kịp rút ra.

Diêm minh Tài hét thảm một tiếng , bị đao chặt ngang qua bả vai, cánh tay đứt lìa rơi xuống . Không những thế còn muốn chặt đôi người Diêm minh Tài ra. Ma Đao họ vương quả là một người gē gớm, hấn biết mình không tránh kịp, thôi thì cả hai cùng chết . Hấn có cái lí của hấn kiếm đâm xuyên bụng còn chưa chết ngay được, nhưng đao chặt vào người thì chết chắc.

Bất quá Lý Vân Long không thể để Diêm minh Tài chết ngay được, một vật từ trong bóng tối bay tới đập mạnh vào đao của vương Bình, làm thanh đao chệch hướng ra ngoài. Thanh đao không thể chém vào sâu thêm, nhưng có lẽ thế cũng đủ để tiễn Diêm minh Tài xuống suối vàng.

- Dù chậm đi chút xíu.

Lý Vân Long lao tới, chương pháp biến hóa như vân đầy bật Vương Bình ra. Chàng ngồi xổm thủ pháp điểm huyết như gió lên phần máu thịt bầy nhầy trên người Diêm Minh Tài, hồi dòng điệu như thét lên:

- Ai thuê người giết Hoa lão bản ở Tây Hồ?

Diêm minh tài hé cặp mắt trợn trừng ra nhìn Lý Vân Long nói mỗi một câu:

- Nhảm.

Rồi hắn tắt thở, để lại cho họ lý một khuôn mặt mờ mịt, không biết thế nào là thế nào.

- Rút cuộc là ai sai hử ? không còn ai biết cả, người chết không biết nói.

Lý Vân Long bỗng thấy gai gai sống lưng, ngược lên thấy Vương Bình đang nhìn hắn trừng trừng, kiếm dính ở bụng vẫn chưa thềm rút ra. Hắn đang chờ nghe một lời giải thích, cao thủ giao đấu công bình trên giang hồ vốn không nên có kẻ thứ ba chen vào.

Lý Vân Long cười trừ nói:

- Hắn nợ tại hạ một món nợ, vì vậy trước khi hắn chết tại hạ muốn nghe một ít chuyện.

Wương Bình nói giọng có phần hỗn hển , bất cứ ai bị kiếm xuyên qua bụng muốn nói còn khó huống chi là chỉ thở ra có chút xiu.

- Người dám can thiệp vào chuyện của ta?

Hạng người bị thương dù gần chết như Vương Bình vẫn có đủ tư cách nói câu đó.

Lý Vân Long thần nhiên cười đáp:

- Người nên biết hoàn cảnh của mình lúc này

Wương Bình cười lên điên cuồng , nụ cười chưa tắt thì thân hình khổng lồ của hắn đã đổ ập xuống . Có lẽ đến lúc này với hắn đã là giới hạn cuối cùng.

Lý Vân Long lắc đầu , chàng vung tay một luồng khí đỡ lấy thân hình của họ vương đặt nhẹ nhàng xuống đất. nhẹ bắt mạch Vương bình chàng lẩm nhẩm:

- Còn chưa chết được

Lục lợi trong ngực lấy ra một bình thuốc trông như bình rượu, chàng mở nắp móc ra thứ bột vàng sền sệt , thoảng hương thơm của thảo dược. không để lại chút gì chàng bôi sạch lên cái lỗ thủng sâu hoắm trên bụng Vương bình miệng than lời cay đắng:

- Thế là toi mất mấy ngàn lượng.

Lý Vân Long lại quay sang lục soát thân thể Diêm Minh tài, chỉ thấy có mỗi tiền giấy, nhiều tiền lắm, bạc trắng , thuốc lều và thuốc trị thương ngoài ra không còn gì nữa . Đút tiền vào túi chàng nói vu vơ :

- Xem như ta lấy tiền công chôn xác người.

Còn sống là còn được tiêu tiền nhưng chết là hết, do vậy trước khi chết tốt nhất là cố mà tiêu bằng hết đi.

4. Hồi 4: Rắc Rối Trên Đường Về.

Trên đường về Hà Thành Lý Vân Long không cỡi ngựa nữa mà là đánh xe , chiếc xe này chàng mua lại của một bác nông phu đang đi chỗ rơm. Tiện thể chàng quăng luôn Vương Bình lên đó, dù sao cũng không thể bỏ mặc cái tên chết dẫm đó lại được. Vương Bình lúc này đang nằm trên đồng rơm ngủ li bì, có lẽ hắn không bao giờ nghĩ tới lúc tính mạng mình lại trở nên mong manh thế. Xe ngựa đang đi thì bỗng dưng bị một đám người lao ra chặn lại .

Đám người khá là hỗn tạp, tên cầm đao , thằng cầm thương coi có vẻ giống như là kẻ cướp. Tên cầm đầu, tên cưỡi ngựa duy nhất mang một bộ mặt đầy sẹo . Hắn vác trên vai cái búa to hơn cả người , hắn quát lớn:

- Muốn sống thì nhanh mang hết đồ quý ra rồi biến cho nhanh, chậm ông đây bẻ cổ.

Lý Vân Long cười nói:

- Muốn ta biến nhanh thì các người phải nhường đường chứ.

Mấy tên kẻ cướp cười lên hô hô, có vẻ bọn chúng nghĩ chàng bị điên. Tên loắt choắt cầm roi đứng bên cạnh thằng thủ lĩnh nhìn Lý Vân Long với con mắt như nhìn người chết hắt vung roi (tiên) quật tới. Đường roi ngoằn ngoèo cơ hồ muốn thít chặt cổ họ Lý lại. Nhưng hắn cố kéo, giật, muốn đỏ cả mặt mà chàng cứ như đóng đinh trên xe. Chàng lẩm nhẩm:

- Hóa ra là muốn cướp của mình thật.

Tên thủ lĩnh khòe mắt hơi giật, hắn thừa biết đường roi của thủ hạ mình cũng không phải chuyện đùa, gì chứ nhắc trăm cân là có thể được. Hắn cũng coi như là có chút thông minh nói lớn:

- Bọn ta là băng Hắc Hùng xin hỏi quý tính đại danh các hạ.

Lý Vân Long nghiêm mặt trả lời:

- Ta lại cứ ngỡ bọn này là chó hoang chứ, muốn sống nhanh bỏ đi, thằng nào chậm tao đâm bể mũi.

Cả bọn lại cười lên hô hô, nhưng chúng chưa kịp cười hết câu đã thấy thủ lĩnh máu mũi chảy ròng ròng mà thủy chung không có thấy chàng rời xe lúc nào. Lần này thì Tên thủ lĩnh choáng nặng hắn chỉ thấy hoa mắt lên đã thấy mũi đau nhói. Lập tức hắn là thằng đầu tiên xuống ngựa bò sang bên đường, những tên còn lại thấy thủ lĩnh làm thế nào thì lập tức làm theo. Chẳng mấy chốc mà quãng đường đã trở nên quang đãng, Lý Vân Long dần tháo sợi dây đang quấn trên cổ quay sang nhìn chủ nhân của nó. cười!

Cười xong thì đến lượt chàng quăng dây lần này cũng quấn chặt cổ hắn. Tên loắt choắt mặt muốn tái xạm đi nhưng chân thì không dám chạy và có chạy thì cũng không thể bỏ thủ lại được, hắn lớn tiếng cầu xin:

- Xin xin đại nhân lượng thứ tiểu nhân có mắt như mù, tiểu nhân còn có mẹ già em thơ mong đại nhân...

Lý Vân Long chẳng nói chẳng rằng quăng cán roi ngoắc lên ngọn cây, cái dây kéo theo tên số chó treo lủng lẳng như một con chó thật chàng nói:

- Đếm từ một đến ba trăm mới được tháo xuống, thằng nào đếm sai, đếm láo, tao treo thằng đó lên.

Tên thủ lĩnh xem ra là thằng cơ trí đếm đầu tiên, kéo theo cả bọn cùng đếm nghe chả khác nào ve kêu mùa hè. Lý Vân Long cười đắc ý đánh ngựa đi mất. Thấy bóng chàng đã đi xa một thằng nói toáng lên:

- Đại ca tiểu Tuất xem ra không chịu được nữa rồi.

- Im mẹ miệng đi người có muốn cả bọn bị treo như chó không, nhanh mà đếm đi.

- Dạ dạ vâng ạ, hai trăm năm mươi, hai trăm năm một, hai trăm năm...

* * & *

Lần quay về này Lý Vân Long chẳng có vội vàng như lúc đi, vừa thấy có quán nước bên đường, ngay lập tức chàng tót xuống xe định bụng làm tô phở. Trong cái quán đơn sơ chỉ toàn có người dân đi làm đồng về tranh thủ làm chén nước chè giải nhiệt.

Đang nuốt dở miếng, muốn tẩm tắc khen ngon thì một đoàn người ngựa chạy qua, tên nào tên nấy mặt mũi bặm trợn, cưỡi ngựa nhíp nhàng, xem ra đều có võ công. Chạy qua cỗ xe không lâu lập tức cả bọn quay đầu lại, chạy lại đứng bao quanh chiếc xe ngựa của chàng. Tên cầm đao mắt chột nói đầu tiên:

- Có phải Ma Dao Vương Bình không nhỉ?

- Ta nghĩ không phải đâu, mẹ kiếp Ma Dao mà lại nằm khèo thế này. Tên cầm thương cười phá lên.

- DCM chắc chắn là đúng mà.

Cả đám đang tranh luận sôi nổi thì bỗng đâu có hai bóng áo xanh từ ngọn cây gần đấy bay vụt xuống, đáp lên xe ngựa, Hai thằng nhìn chằm chằm vào Vương Bình đang nằm thẳng cán cuốc đó, lập tức bốn con mắt sáng lên. Tên có nút ruồi thấp giọng:

- Có phải hắn không?

Tên kia nghi hoặc nói:

- Ngoại trừ cái lỗ to tướng trên bụng không giống thảng trước ta gặp, còn đâu thì như hết.

Đoàn người kia đang nói chuyện thì tự dừng có hai đứa nhảy bổ vào, đã thấy khó chịu lại càng tức khi hai thằng kia xem bọn chúng như củ khô, gỗ mục. gần như là không thèm quan tâm. Tên cầm thương hét lên:

- Con bà hai thằng chết dẫm các người chứ, không thấy các anh đang đứng đây à?

Thằng có nút ruồi nghi ngại nói với thằng kia.

- Người xem sao lại có lũ chó hoang ở đây thế nhỉ?

- Hay là để ta ném chúng đi hết nhé, tên kia thủng thảng trả lời:

Tất nhiên cả đám người kia nghe được sạch, thằng nào thằng nấy rút gươm đao ra xem chừng là quyết bảo vệ danh dự bản thân. Bỗng dưng ầm một tiếng chấn động làm cả bọn không khỏi ngoái lại. Lý Vân Long mặt mũi tức tối mà cái bàn chàng đang ngồi bỗng dưng thủng một lỗ hình bàn tay người to tướng. Chàng hét lớn:

- Mẹ kiếp không để cho ông đây ăn xong bữa à?

Cả đám cầm kiếm nhưng chắc nhìn thấy cái bàn, lại không muốn thân mình bị thủng như thế đành im lặng thật. Hai tên mặc áo xanh nhìn chàng đánh giá, tên có cái nút ruồi đen ở mép nói:

- Tại hạ là hai anh em Trương nhất, Trương nhị ở Lào Cai xin hỏi người bị thương nằm đây có phải người của công tử không?

Mấy tên cỡi ngựa lập tức rầm rì bàn tán

- Có phải là “ Song Kiếm mai hoa” Trương huynh đệ không nhỉ ?

- Chắc là đúng rồi, trông hai người giống nhau như đúc đấy thôi. Nghe nói cả nhà bọn họ bị Vương Bình chém chết.

- Chắc có lẽ lần này tới báo thù nhỉ? Một tên râu ria nói nhỏ?

- Bản lĩnh thế nào mà đòi báo thù Ma Đạo, hừ.

Tên này chưa kịp nói xong câu đã thấy trước mắt mình hiện lên một đóa hoa kiếm, hấn vội vàng thúc đao gạt ngang nhưng không ngờ gạt phải không khí còn kiếm thì không biết thế nào đã đặt trên miệng mình. Mũi kiếm lạnh băng làm hấn không khỏi lạnh xương sống. Tên nuốt ruồi nói luôn:

- Có nên hút mồm nó đi không?

Thằng còn lại đáp:

- Có mồm chỉ mang họa, chi bằng cắt đi.

Mấy đứa cỡi ngựa lập tức nhao nhao hươ đao, kiếm ra hăm dọa, thật ra bọn chúng chỉ mầu mè thế thôi chứ không dám đánh thật. Dù sao miệng bọn mình đang có nguy cơ răng đi đường răng, lợi đi đường lợi. Tên cầm thương chột mắt hét lên:

- Anh em, bọn nó mà dám làm càn chúng ta băm chúng ra. Lập tức cả bọn nhao nhao phụ họa theo.

Không khí chợt trở nên căng thẳng, chỉ cần bên nào động thủ trước, lập tức sẽ là một trận ác chiến. Lý Vân Long coi có vẻ thích thú nói:

- Đánh thì đánh mẹ đi, đứng đó nhìn mặt nhau à?

Thế là đánh thật, tên mắt chột xuất đao đâm luôn vào bụng thằng áo xanh có nút ruồi, bụng thăm nghi nó mà không rút kiếm về đỡ quyết không xong với ông. Tên áo xanh thứ hai vội vàng hươ kiếm lên gạt ngang cho bạn đồng thời vung chân đá phốc vào ngực thằng chột làm hấn cuống cuống nằm rạp xuống ngựa.

Á một tiếng hã hù,, thằng xấu số ôm miệng kêu lên. miệng hấn lúc này hiện lên một đường kiếm sâu hoắm lòi cả răng, tên áo xanh có nút ruồi ra tay quả nhiên tàn độc. Cả đám cỡi ngựa lập tức nhao nhao chửi bới đòi trả thù cho đồng bọn. Hai anh em trương nhất, trương nhị xem ra võ công cao hơn hấn nhưng dù sao hai địch mấy chục, thành ra bị yếu thế rõ rệt.

Trương huynh đệ đứng trên xe ngựa đánh xuống, đám người kia từ dưới đám lên, nhìn xem ra không mất nửa ngày, khó mà phân thắng bại. Được cái hai tên này phối hợp với nhau rất tốt, đứa này công, đứa kia thủ, rất nhịp nhàng, mỗi lần xuất kiếm thì y như rằng bên kia có một đứa la làng ôm tay, ôm chân. Tên mất chốt cầm thương la lớn:

- Bọn chúng lợi hại quá, anh em mau mau bắn tên.

Cốc một tiếng, tên mất chốt chưa nói xong bỗng dưng ngã nhào, làm cả bọn đang hăng máu cũng phải dừng cả lại nhìn hắn. Chỉ thấy trên trán hắn có một vật thể hình trụ tròn dài, nhìn hao hao giống chiếc đuă. Thì ra Lý Vân Long sợ bọn họ bắn tên gây nguy hiểm cho Vương Bình ném ra cảnh cáo. Chàng nói:

- Đứa nào bắn tên tao bẻ cổ.

Thằng mất chốt lồm cồm bò dậy thì ra hắn chưa chết. Chiếc đuă chưa có xuyên qua sọ mà chỉ gim cứng vào trán hắn thôi. Cả đám thấy vậy lắc đầu là lười, kể cả Trương huynh đệ cũng nhìn chàng một cách kinh dị. Phóng đuă giết người thì cũng không khó lắm nhưng làm người ta bỏ nhào mà không xuyên vào sọ mới thật là đáng sợ. Chứng tỏ võ công của chàng đã tới cảnh giới tùy tâm sở dục của bậc Đại tông sư rồi.

Lý Vân Long thần nhiên phán:

- Đứa nào không có liên hệ, hận thù với Vương Bình thì lập tức biến.

Lời chàng vừa nói xong, thằng mất chốt là đứa lên ngựa chạy đầu tiên, chỉ hận mình không có thêm chân mà chạy cho nhanh. Chiếc đuă trên đầu hắn vẫn chưa rút ra, mặc cho máu chảy đầm đìa phi ngựa. Nhìn hắn Lý Vân Long bỗng dưng nghĩ đến loài tê giác một sừng làm chàng cười phá lên. Cả đám người phút chốc đã đông rảo trọi chỉ còn lại Trương huynh đệ. Hai tên này vội thì lễ nói:

- Trương nhất, Trương nhị xin cảm ơn công tử đã trợ giúp.

- Ta giúp các người hồi nào.

Hai đứa hoài nghi nhìn nhau, Trương nhất(tên có nút ruồi) nói:

- Không phải lúc này công tử cấm bọn chúng bắn tên sao?

- À à, không, ta chỉ không muốn chúng gây nguy hiểm cho tên nằm khèo kia thôi.

Trương nhất lập tức hỏi:

- Vậy tên đó có phải Ma Dao không?

Lý Vân Long thần nhiên đáp:

- Phải

Trương nhị vội vàng hỏi:

- Hắn có phải là bạn của công tử không?

- Không.

- Thế hắn có phải là thù của công tử không?

- Không.

- Vậy hắn là gì của công tử?

- Là nợ.

Trương Huynh đệ nhìn nhau thoáng vẻ hài lòng nói:

- Vậy công tử giao món nợ này cho bọn tại hạ được không.

- Ồ, không được.

- Tại sao?

- Vì ta chưa muốn hắn chết.

Trương huynh đệ lại nhìn nhau , xem như là đã quyết tâm nói:

- Vậy khi nào hần có thể chết được.

- Khi nào hần có thể cầm đao lại được, lúc đó mạng hần là của hần, ta không quản nữa.

Trương Huỳnh đệ lập tức thi lễ cáo lui nói:

- Vậy anh em chúng tôi xin đi sau công tử chờ có được không?

- Tùy.

Thế là hai anh em nhún chân bay vọt đi mất, cái quán nước đang đông vui bỗng dưng trở nên trống trải . Xem ra chỉ còn ba người , Lý Vân Long, Vương Bình và Bà chủ quán.

Lý Vân Long thò đầu xuống gầm bàn nhìn bà chủ quán đang run như cầy sấy, chàng lục trong túi đưa cho lão mười lượng làm bà lão không khỏi muốn ngất đi. Lạ thật có ai nhận tiền mà sợ như bà ấy không nhỉ? Bà già nói:

- Lão già rồi, người ngợm không còn gì, xin công tử tha cho lão.

Lý Vân Long không khỏi ngẩn người, không hiểu ý lắm, chàng nói:

- Bá bá cầm tạm chút tiền này xem như tại hạ bồi thường , đã làm bá sợ hãi.

- Khỏi cần, công tử chỉ cần nhanh đi là lão mừng rồi.

Đặt chục lượng trên bàn Họ Lý vội vàng co giò chạy thẳng. ngồi trên xe ngựa chàng lăm lăm một mình chẳng nhẽ mình trông xấu xa đến thế sao?

- Có lẽ là thế thật !

* * & *

Trên một ngọn cây cách đó không xa hai anh em họ Trương đang mải mê nói chuyện. thì ra hai anh em nhà này biết tin Vương Bình đi quyết đấu , bám theo định nhân cơ hội báo thù.

- Rằng rằng lúc này chúng ta không quyết một trận với hần, biết đâu đoạt được Vương Bình thì sao? Trương nhị nói:

- Hừ , người nghĩ chúng ta có cửa thắng sao?

- Nhưng nhưng, đợi đến lúc Vương bình cầm đao lại được thì ...

- Không để ông em nói hết câu trương nhất ngắt lời :

- Hừ lúc đó giết hần thì mới thỏa được mối hận , bây giờ hần chưa xứng để chết

- Đúng đúng, Huỳnh nói phải lắm.

5. Hồi 5: Điểm Dối Lừa.

Trở về tới Hồ tây mà Lý Vân Long vẫn chưa biết phải làm gì tiếp theo, mọi dấu vết đã bị đứt đoạn theo cái chết của Diêm Minh Tài. Đáng ra chàng đã có thể can thiệp vào cuộc đấu nhưng chàng đã không làm. Diêm Minh tài dù ác độc , xấu xa nhưng đứng trên lập trường võ học hần xứng đáng có một trận quyết đấu công bằng.

Wương Bình chàng đã giao cho thầy lang họ Dương ở mé nam thành. Chàng không có quên dặn lão khi nào hần tỉnh, muốn đi thì mặc hần. Thật ra Lý Vân Long cũng chẳng lo trương huynh đệ có thể làm gì được lão lang trung vì đến cả chàng muốn chiếm tiện nghi với lão, cũng còn khó lắm.

- Tại sao một người như Diêm Minh Tài lại nhầm?

- Rút cuộc hần muốn giết người nào?

- Tây phải chăng không phải là Tây hồ?

- Hoa phải chăng không phải là Hoa lão bản?

Lý Vân Long lang thang dạo bước trên con đường thơ mộng lát đá xanh quanh Hồ Tây mà những ý nghĩ đó cứ luẩn quẩn trong đầu. Bực mình quá chàng ghé tạm vào một quán rượu tồi tàn định bụng làm vài chén.

Khi không thể nghĩ ra tốt nhất là không nên nghĩ nữa, cách tốt nhất để tránh đầu óc phải suy nghĩ thường thường là đi uống rượu.

Lý Vân Long bỗng bật cười với ý nghĩ hay hay trong đầu, miệng cười nhưng tay không ngừng nghỉ chút nào. Chàng bỗng cảm thấy lạc lược hôm nay sao tươi ngon thế. Có lẽ nó vừa được nhổ chiều nay bởi bàn tay mềm mại của cô thôn nữ nào đó bên kia sông Hồng và cũng có lẽ ngon vì cả mấy ngày nay chàng đã bỏ quên mất cái dạ dày của mình.

Chàng bỗng dừng thấy nhớ nhớ Hoa Ngọc Lan, nhớ cái dáng người thướt tha, mái tóc dài suôn mượt, đôi mắt đen huyền buồn thắm và cả cái không khí xung quanh nàng, thoang thoảng thơm mùi cúc vàng.

Nếu nói cả vườn hoa cúc là vẻ đẹp rực rỡ không thể chối từ, thì nàng mới chính nữ chúa vườn hoa. Một nữ chúa có vẻ đẹp và quyền năng tối thượng đủ sức làm điên đảo chúng sinh, nghiêng nước nghiêng thành. Vậy mà khi đứng trước sự nghiệt ngã của số phận người con gái đó cũng chỉ có thể dựa vào vai một người đàn ông. Đó không phải chính là mục đích ông trời tạo ra đàn ông và đàn bà sao, cả hai cùng dựa vào nhau mà sống.

Nhớ quá , muốn đến quá , tay chân đầy đủ cả nhưng không thể đến được bởi lẽ Lý Vân Long không biết nói gì với nàng cả. Có thể nói gì đây ?

Đêm mát quá, rượu uống sao ngọt quá ,người ôi sao cứ u sầu.

Uống hết 3,4 cân rượu thì đầu óc chàng bắt đầu mơ mơ màng màng , thỉnh thoảng đầu đó có tiếng trò chuyện từ bàn bên cạnh. Mấy tên đại hán đang chén chú chén anh, cười nói rất là sảng khoái. Một tên râu quai nón hỏi:

- Chúng mày nghe tin Hoa lão bản bị sát hại chưa?

Tiếng một tên khác trả lời :

- Tin chấn động như thế thì ai mà chẳng biết.

Tên râu quai nón than thở:

- Không biết sau này có còn được uống Bách hoa Tửu nữa không đây?

Cả bọn lâm vào trầm mặc, ai đã từng uống thứ rượu đó nhất định còn muốn uống tiếp, uống nữa và uống mãi...

Một tên gian xảo tự dưng nói:

- Phú hộ họ Trương hình như có ý định mua luôn Căn nhà Hoa cúc ?

Tên râu quai nón nghiêng răng:

- Chắc chắn Hoa tiểu thư sẽ không bán.

Tên thứ 4 ngơ ngác hỏi:

- Phú hộ họ Trương có phải là ông chủ của vườn hoa cúc mới lớn nhất đó không?

Tên gian xảo cười hì hì nói :

- Nghe nói tiểu thiếp mới của Lão rất ưa thích hoa cúc, vậy nên lão xây cho nàng luôn cả một vườn hoa.

Hoa, hoa, hoa cúc, nhảm ư....Nghe đến đây Lý Vân Long chợt bật dậy, trong não chàng một số suy nghĩ xẹt qua.

- Phải chăng Hoa không phải là Hoa lão bản mà là Hoa cúc?

Ném thỏi bạc lên bàn, chàng chạy vụt ra cửa, chàng chạy một vòng quanh tây hồ, chạy như điên, chạy đến vườn hoa cúc của phú hộ họ Vương.

Tây hồ nói rộng cũng không rộng lắm lắm, thế nhưng người bình thường muốn chạy được một vòng quanh nó sẽ ước mình có thêm một vài cái phổi nữa. Hiện tại Lý Vân Long lại đang ước mình có thêm một bộ óc.

- Tại sao Diêm Minh tài lại nhảm?

- Vì hắn đang lo lắng, bất cứ ai đi quyết đấu với Ma đạo Vương bình cũng sẽ phải lo lắng.

- Hắn không phải người ở vùng này, khi vừa nhìn thấy vườn hoa cúc quy mô thế kia hắn sẽ không có đi dò xét thêm cái gì cả. Hắn không có nhiều thời gian.

- Tây chính là Tây hồ, Hoa chính là vườn hoa cúc.

- Đáp án chính là: Giết gia chủ họ Trương có vườn hoa cúc lớn nhất Hồ tây.

* * & *

Rạng sáng, Lý Vân Long đang đứng trước cửa ‘ Căn Nhà Hoa Cúc ’

Những bông hoa cúc đâm mình trong sương sớm đã đẹp lại càng đẹp hơn, gió thổi từ hồ Tây vuốt ve qua những nhánh hoa cuốn đi hương thơm dịu dàng, lan tỏa khắp không gian. Lý Vân Long tỉnh táo như chưa bao giờ tỉnh như thế.

Chàng chờ cho trời sáng hẳn, gõ cửa bước vào phòng khách. Chàng đoán tầm này chắc nàng đã dậy rồi. Hoa Ngọc Lan thực ra đã dậy từ lâu, nghe tin chàng đến nàng vội vàng đi xuống. Hôm nay nàng mặc một cái váy dài màu xanh tha thướt, mái tóc mây xỏa ngang vai càng tô điểm thêm làn da trắng ngần của nàng. Lý Vân Long không phải là người gỗ, nét si mê bất chợt hiện rõ trên ánh mắt chàng. Hoa Ngọc Lan nhìn thấy chỉ cười nhẹ, nàng bước lại gần nói :

- Vất vả cho chàng quá.

Lý Vân Long cười :

- Mỗi khi đàn ông ở gần đàn bà không ít thì nhiều cũng đều mệt mỏi.

Dĩ nhiên là Hoa Ngọc Lan hiểu, má nàng đỏ hây hây, cúi thấp đầu xuống. Lý Vân Long nói luôn :

- Diêm minh Tài chết rồi .

Hoa Ngọc Lan nhìn chàng với ánh mắt ...phức tạp, vui sướng xen lẫn đau đớn. Một sự kết hợp kì dị của nhiều sắc thái tình cảm trái ngược nhau, lúc lâu sau nàng nhìn thật sâu vào đôi mắt Lý Vân Long rồi nói :

- Thiếp luôn tin chàng sẽ làm được?

Lý Vân Long lắc đầu:

- Hắn chết trong cuộc quyết đấu với Vương Bình.

Hoa ngọc hoang mang Lan hỏi:

- Vậy tại sao hắn lại đi giết cha thiếp, ai sai hắn?

Lý Vân Long không trả lời, chàng lâm vào trầm mặc, chàng thực sự không biết phải nói gì đây. Nói là bố nàng chết vì chính vườn hoa cúc mà ông đã tạo dựng nên. Chết bởi niềm đam mê của cuộc đời ông?

Có những điều dù biết khi nói ra sẽ làm đối phương đau khổ nhưng không nói không được, bởi vì nó là sự thật.

Hoa Ngọc Lan dường như chết cứng, khuôn mặt của nàng cứng đờ, mắt nàng mang một biểu tình mà bất cứ ai nhìn vào đôi mắt đó, trái tim cũng phải róm máu. Một sự thật quá ngang trái và đau đớn đã đập mạnh vào bộ óc, và trái tim non nớt của nàng.

- Bố mình đã chết vì một sự nhầm lẫn ư? Tại sao lại là hoa cúc được? tại sao, tại sao...

- Nàng cứ ngồi như thế, chàng vẫn trầm tư nhìn nàng. Ngoài kia hoa cúc vẫn ngát hương đưa....

Thời gian chậm trôi qua, Bất ngờ Hoa Ngọc Lan nguyền rủa :

- Chàng có thể chân chính tìm được hung thủ không?

Lý Vân Long đáp:

- Ta sẽ cố gắng.

- Thiếp muốn tự tay giết hắn.

Lý Vân Long lại một lần nữa lâm vào trầm mặc, chàng thực sự không muốn đóa hoa này bị nhiễm bẩn. Giết người dù vì bất cứ lí do gì cũng chỉ mang lại những cơn ác mộng . Lát sau chàng chợt nói :

- Nếu có thể ,ta sẽ đưa hắn về, tùy nàng xử lí.

Hoa Ngọc Lan hoa dung ảm đạm than :

- Nếu bắt thiếp ở nhà chờ đợi, thiếp sẽ chết mất.

Lý Vân Long ôn nhu :

- Vậy thì nàng hãy đi cùng ta.

Hoa Ngọc Lan hoang mang:

- Thiếp không muốn ở đây phút nào nữa, chúng ta nhanh đi mau.

6. Hồi 6: Muộn Màng.

Trương phú hộ tên thật là Trương Vệ Kiện. Lão không chỉ giàu có nhất phương mà võ công cũng rất gớm. Môn công phu “ Thiết ưng Thất thần trảo ” lão đã luyện tới tám chín thành hỏa hầu.

Bất cứ cái gì ngón tay lão chạm phải , lão nhất định sẽ móc nó ra được.

Thiết ưng Trương vệ Kiện chỉ cần hai tháng đã biến cái nhà của tiểu thiếp cưng thành vườn Hoa cúc đẹp nhất Tây Hồ. Hai ngày trước lão đã về Bắc Ninh, chân chính nhà của lão ở đó.

* * &*

Một chiếc xe ngựa đang chạy đều đều trong đêm tối, phu xe là một nam tử lực lưỡng, mặt mày dữ tợn . Mặc dù đã đánh xe mấy canh giờ rồi nhưng trên khuôn mặt hắn chẳng thấy có chút gì gọi là mỏi mệt. Bên trong xe có hai người ,một người đã ngủ còn một người đang ngắm người kia ngủ.

Người ngủ là Hoa Ngọc Lan, lúc này nàng đang ngủ trong hơi men. Lý Vân Long không hề ngăn cản nàng uống rượu nhưng lần này chàng lại ngăn cản mình uống. Chàng muốn mình tỉnh táo.

Rượu không làm nổi buồn thực sự mất đi, nhưng ngay phút giây hiện tại này nó giúp chúng ta trốn tránh. Lý Vân Long không muốn trốn tránh, chàng muốn tóm cổ kẻ đầu sỏ gây ra tội ác.

Xe ngựa vẫn chạy băng băng , khi ông mặt trời vừa thò đầu ra khỏi rặng tre già thì cũng vừa đến Bắc Ninh. Trước tiên Lý Vân Long ghé qua nha môn, bỏ đầu Nguyễn Quân lớn nhất tỉnh vốn là anh em của Lão Đặng , cả hai bàn bạc trong chốc lát rồi cùng nhau tới nơi cần phải tới.

* * &*

Căn nhà của Trương phú hộ không chỉ là một căn nhà, mà phải gọi là một cung điện . Vô số căn nhà mọc lên san sát trên một khoảng diện tích mấy mẫu vuông, nhà nhỏ dành cho gia nhân cũng phải lên tới hàng trăm căn. Riêng một căn nhà lớn nhất, bề thế nhất nằm ở chính giữa. Căn nhà đó chắc chắn là của Trương Lão gia.

Lão Nguyễn vừa đi vừa nói :

- Căn nhà này do ta thiết kế bố phòng, cơ quan, sẽ không có ai đủ bản lĩnh giết Trương lão gia ngay trong này cả.

Lý Vân Long tư lự :

- Ta cũng hi vọng như thế.

Lão nguyên nhìn Lý Vân Long một cách bí ẩn :

- Lý huynh có biết, ban đêm nơi đây có bao nhiêu vệ sĩ canh phòng không?

Lý Vân Long đáp:

- Không biết.

Lão nguyên lạnh lùng nói :

- Hai trăm người. Tận hai trăm người chỉ để bảo vệ có một người.

Lý Vân Long cười nhạt:

- Một người đến lúc phải chết, kể cả có cả vạn người bảo vệ, vẫn chết như thường.

Với danh phận của Nguyễn Quân chẳng mấy chốc cả bọn kéo tới phòng khách. Ngay lập tức được bà chủ lớn Trương phu nhân ra đón tiếp.

Nguyễn Quân nói giọng xu nịnh :

- Trương lão gia hôm nay không biết có rảnh rỗi chăng? Tại hạ có chút chuyện phải làm phiền lão nhân gia.

Trương phu nhân cười :

- Nguyễn bồ đầu cứ đùa, lâu nay tình cảm giữa hai nhà chúng ta như thế nào mà Nguyễn gia còn nói thế chứ. Lão gia tối hôm qua làm việc trong thư phòng , đến bây giờ vẫn chưa dậy, để ta sai người đi gọi ngay.

Bà quay sang nói thầm với một cô hầu gái, cô này nhanh chóng chạy đi luôn. Lý Vân Long , và Hoa Ngọc Lan vẫn ngồi yên từ nãy giờ. Người ta chưa thềm nhìn thấy mình thì đành ngồi im chứ sao, Nguyễn Quân thấy vậy vội vàng giới thiệu:

- Hai người này là công tử Lý Vân Long và Hoa Ngọc Lan tiểu thư, lần này đi cùng tôi là có chút chuyện cần.

Trương Phu nhân cười vả lả nói vài lời xả giao, Lý Vân Long chẳng muốn nói chuyện chỉ đáp hàm hồ cho qua. lát sau, đứa gia nhân quay lại thăm thì với bà chủ câu gì đó, mặt bà hơi đổi sắc nhưng chỉ thoáng qua là mất ngay.

Bà quay sang nói với Nguyễn Quân.

- Lão nhân gia hôm nay rất mệt mong Nguyễn gia lượng thứ cho, hôm khác đến có được chăng?

Nguyễn quân quay sang nhìn Lý Vân Long , chàng tiến lại gần lạnh lùng nói với bà chủ.

- Có phải lão nhân gia ở trong phòng mà không hề có động tĩnh gì không?

Trương phu nhân trả lời một cách hoảng hốt :

- Sao lý công tử lại hỏi vậy?

Lý Vân Long quay sang liếc nhìn Nguyễn Quân đầy ẩn ý , lão ta lật đật chạy đến thì thăm bên tai Trương phu nhân vài câu, mặt bà tái mét không còn chút máu. Bà nói lời xin phép rồi chạy đi luôn, chắc bà muốn kiểm tra thêm gì đó. lát sau bà quay lại với vẻ mặt hoang mang, bà nói:

- Lão nhân gia thường ngủ rất say, nên thông thường gọi to mà không có động tĩnh gì cũng không phải là....

Lý Vân Long nói một cách lạnh lùng :

- Tại hạ cũng mong như vậy, chỉ bằng bà chủ vào hẳn trong phòng xem sao?

Trương phu nhân hoang mang:

- Thư phòng của lão gia xưa nay, xưa nay chỉ mình ông ấy có chìa khóa.

Nguyễn quân bình tĩnh hỏi:

- Có cách nào nhìn vào bên trong được chẳng?

Trương phu nhân nói:

- Khi lão nhân gia làm việc thường không muốn ai nhìn thấy.

Nguyễn quân hỏi:

- Chẳng lẽ không có cách gì ư?

Lý Vân Long nói:

- Tại hạ có một cách, mời phu nhân dẫn đường.

Thư phòng của Trương lão gia nằm cách biệt với các gian phòng khác, các cửa sổ được đóng kín. Từ bên ngoài nhìn vào người ta cảm thấy nó như một nhà tù. Chỉ có mỗi cánh cửa chính, làm bằng gỗ lim dày sụ , đảm bảo chục con trâu Đồ Sơn húc đầu vào cũng không làm nó nhúc nhích mấy may.

Lý Vân Long nhẹ nhàng xem xét ổ khóa, ổ khóa làm bằng sắt luyện, là loại khó mở nhất. ngoài người có chìa ra chắc chỉ có hạng vua trộm mới mở được.

Nhưng Lý Vân Long nghĩ rằng mình mở được, thò tay vào túi quần, lấy ra mấy que sắt nhỏ xíu, chàng ngồi xổm xuống bắt đầu trở tì. Khoảng lúc lâu sau, cạch một tiếng, Hộ Lý mỉm cười đứng lên đẩy nhẹ. Cánh cửa từ từ mở ra, đập vào mắt mọi người, Trương lão gia nằm sóng xoài ra đất, hai bàn tay của lão chơi với như muốn bắt cái gì đấy. Tiếc là lão chẳng còn bắt được cái gì cả, nguyên cả tính mạng mình lão cũng đánh rơi nốt.

Tiếng hét chói tai của Trương phu nhân vang lên, thân hình mũ thoáng cái gần như đã bay vào trong nhưng bàn tay của Lý Vân Long đã tóm được vai mũ ,chàng kéo mũ lại đặt xuống đất nói:

- Không được làm hỏng hiện trường, lão Nguyễn xử lí mọi chuyện bên ngoài.

Chàng lập tức bước vào trong nhà, bên trong phòng bố trí rất đơn giản. chỉ có một cái bàn , 1 cái ghế, 1 cái tủ lớn và một cái giường đôi.

- Nơi đây là nơi làm việc không phải là chỗ ăn chơi.

Tất cả vẫn ở nguyên vị trí, có chăng chỉ có chiếc giường với chăn chiếu lộn xộn nhàu nát, dưới chân giường có khoảng chục bình rượu, với sáu, bảy bình rỗng không, nằm lán lóc. Dấu vết dường như chỉ mới uống tối qua, dấu vết không chỉ có rượu mà còn có cả đàn bà.

- Đàn ông bên cạnh rượu và đàn bà thông thường sẽ chết nhanh hơn những lúc khác.

Cẩn thận nhặt một lọn tóc dài vương dưới đất cùng với một số dấu vết nhầy nhụa còn vương trên chăn họ lý khẳng định.

- Tối qua ở đây có một cuộc hoan lạc, Chẳng lẽ lão lão chết trên lưng ngựa?

Không, Lão Trương chết với một vết kiếm cắm thẳng vào tim, kiếm vẫn ở trên mình lão, trên thân kiếm không có dấu hiệu gì đặc biệt. Cả cơ thể lão hoàn toàn lạnh lặn, ngoài một lỗ thủng trong tim mà thôi.

Trên thắt lưng của lão chùm chìa khóa vẫn còn nguyên vẹn treo ở đó. Trong đó một chiếc chìa khóa ba cạnh màu đen hình thù khác biệt, chiếc chìa đó chính là chìa khóa thư phòng lão. Rõ ràng căn phòng được khóa kín lại từ bên ngoài do đó trên đời này chắc phải còn có một chiếc chìa thứ hai.

Đôi bàn tay lão xò ra theo đúng kiểu vuốt ung, nhưng tiếc rằng lần này nó chẳng tóm được gì nhiều, chỉ có chút vải nhỏ bé màu hồng rơi xuống. Lý Vân Long cẩn thận lấy trong mình một tờ giấy trắng cẩn thận gói lại, Đứng lặng suy nghĩ một lát sau chàng bước ra ngoài.

Lão Nguyễn tất nhiên không phải chỉ có hư danh, lão đã xử lí ổn định mọi chuyện bên ngoài. Gian đại sảnh bây giờ đang tập trung khá nhiều người, bao gồm toàn bộ những người thân thích của nạn nhân, tiếc khốc lóc, than thở ai oán vang lên. Hoa Ngọc Lan cũng đang khóc, Lý Vân Long chậm bước lại tay đặt nhẹ lên vai nàng, cái chạm tay nhẹ nhàng nhưng đủ đậm ấm để an ủi một trái tim đang rỉ máu.

Chàng hỏi Lão Nguyên:

- Ông đã tập trung đủ mọi người chưa?
- Tất cả đang chờ công tử định đoạt.

Có một số người, chỉ cần họ đứng ở đó, lập tức tất cả đều tôn họ làm người lãnh đạo, Lý Vân Long là một người như thế. Chàng hỏi:

- Tôi qua có phụ nữ ở trong thư phòng , người đó là ai?

Một chàng thanh niên rất tuấn tú bước ra, y chắc là con rể duy nhất của nạn nhân, ‘Thiết ưng Trương Vệ Kiện chỉ có duy nhất một người con gái, không có con trai. Y tên là Lê Mạnh Hải, y nói:

- Người đó không phải là người trong gia đình này.

Lý Vân Long ngạc nhiên hỏi:

- Người đó là ai?

Trương phu nhân đang sụt sùi nước mắt , bà nói mà nghe như tiếng ken két chói tai:

- Chắc chắn là cái con hồ li tinh đó giết hại người, lão nhân gia tốt với nó vậy mà nó nỡ lòng nào...hu hu

Mọi việc dường như rất phức tạp Lý Vân Long nhìn Lê mạnh Hải, chàng muốn biết câu trả lời thỏa đáng.

Lê mạnh Hải hơi xấu hổ, y nói nhỏ:

- Thị tên là Nguyễn ngọc Diễm Mi, là tài nữ nổi danh của “ Di hồng viện”, tôi qua lão nhân gia trực tiếp mời thị đến hầu, nhưng gần sáng thị đã ra về rồi.

Chàng liếc mắt nhìn bảy vị phu nhân của Trương Lão gia, người nào cũng xuân sắc phơi phới, trong đó đáng chú ý nhất là bà bảy trẻ trung nhất, xinh đẹp nhất. Nàng có làn da trắng hồng, dáng điệu thướt tha uyển chuyển nhưng cái đặc biệt gợi tình nhất lại là đôi mắt. Một đôi mắt long lanh tràn đầy dục vọng, khát khao mê hoặc... Lý Vân Long không khỏi thở dài một hơi, chàng không phải là người gỗ, chàng nghĩ bụng: cái lão họ Trương này thật là lòng tham không đáy.

Chàng hỏi tiếp :

- Bất cứ ai cũng không được vào thư phòng của Lão , thì sao cô ta được vào?

Lê mạnh Hải cười mỉa nói:

- Bởi vì thị rất đẹp. bất cứ ai nhìn thấy thị rồi đều muốn lôi thị vào nơi nào kín kín. Thư phòng của lão gia kín như bưng, muỗi cũng không lọt được vào.

Lời vừa thốt ra ngay lập tức anh con rể bị vợ nhéo cho một cái vào vai, mặt hắn tái hắc đi. Lý Vân Long bật cười thầm nghĩ :

- Đúng là một lên râu quặp.

Hoa Ngọc Lan thấy vậy đang khóc cũng phải bật cười lên. Đàn bà thông thường đều muốn mình có cái uy như vậy trước chồng. Nghịch lý rằng hạng đàn ông ấy thường thường khó lọt được vào mắt xanh của mỹ nhân, khó mà qua được cái cửa ban đầu.

Đúng lúc này có một tên quan nha bước vào bẩm báo.

- Tất cả gia nhân đã được tập hợp đầy đủ duy chỉ có cô tiểu Hồng vắng mặt, nghe mọi người nói cô đã mất tích từ hôm kia.

Lý Vân Long hỏi:

- Lúc đi cô ta có nhấn lại gì không?

Lão quản gia tên Trương văn Minh bước ra cung kính nói:

- Không nhấn lại gì ạ, mọi đồ đạc quần áo vẫn đang ở trong phòng, không giống như là bỏ trốn.

Lý Vân Long hỏi:

- Đạo này cô ta có biểu hiện gì đặc biệt không? Lo lắng bất an hay cáu gắt, cãi nhau với ai đó?

Lão quản gia gật đầu nói:

- Cái này phải chờ lão nô đi hỏi mấy đứa cùng làm việc với Tiểu Hồng mới biết được.

Lão đang định cáo từ rút lui thì Lý Vân Long hỏi với theo:

- Bình thường cô ta làm việc gì trong nhà?

Lão quản gia quay lại nói:

- Cô ta là người khéo léo, cẩn thận lại có nhan sắc nên thường thường giúp lão nhân gia tắm rửa.

Được rồi lão đi điều tra đi, có gì cứ bẩm báo với Nguyễn quân đại nhân. Lý Vân Long lăm vào trầm tư một lát rồi chàng nói với Nguyễn quân, mọi việc ở đây cần ông lo lắng, tra xét cẩn thận. ta cần phải ra ngoài điều tra một lát.

Nguyễn quân hỏi:

- Công tử đi tìm cô gái lầu xanh đó?

- Đúng vậy.

7. Hồi 7: Mâu Hồng.

Lý Vân Long cùng Hoa Ngọc Lan bước đi trên con đường lát đá dẫn tới Di hồng Viện. kĩ viện nổi tiếng này nằm trên con đường đẹp nhất xứ Quan họ. Con đường mang một cái tên rất thanh nhã “ Em vẫn đợi anh về” .

Chẳng biết việc con đường mang cái tên đầy ẩn ý kia có liên quan tới nguồn thu nhập chính của nó không? Nhưng được cái bất cứ đàn ông nào, nghe thấy cái tên đó là y như rằng muốn ba chân bốn cẳng mà chạy tới thật nhanh.

Xung quanh hai bên đường bày bán rất nhiều thứ ,đặc biệt nhiều là son phấn và trang sức, ngay lập tức thu hút ánh mắt của Hoa Ngọc Lan, nàng hết nhìn cái này lại sờ cái kia nhưng một lúc sau lại tỏ vẻ không vừa ý cái nào. Cũng phải thôi tiểu thư cao quý nhà họ Hoa , lẽ nào lại đi thích mấy cái thứ mà chín phần trên mười là đồ giả.

Lý Vân Long thì ngược lại, chàng chẳng ngắm bất cứ đồ đạc gì vì chàng bận ngắm người. Ngắm những cô thiếu nữ mặc áo quan họ tươi trẻ, những cô gái lầu xanh sổ lồng đi dạo chơi và cả những quý bà đài các thấp thoáng bên trong những cỗ xe ngựa sâm nghiêm.

Bất ngờ một đứa trẻ mang một xấu hổ lộ bọc đường đi ngang qua, hương thơm làm họ Lý phải ngoái đầu lại, chàng bèn gọi thằng bé muốn lấy vài cái.

- Mươi đồng một cái.

- Cái gì , người bán kẹo hay bán vàng ?

- Hứ, không mua thì tránh ra, đồ ngon có thương hiệu “ hồ lô đệ nhất” lẽ nào lại đi so đo với mấy cái thứ rẻ tiền khác.

Hoa Ngọc Lan bật cười khúc khích, nhiều lúc trông chàng trẻ con thật nàng ngắm nghĩ.

Lý Vân Long ầm ừ nói:

- Ừ thì được mười đồng thì mười , ta ngân gì ,cho ta mua luôn mười que. Nói xong chàng ném cho thằng nhóc một lạng bạc vụn.

Cả hai vừa đi vừa ăn và vừa tấm tắc khen ngon, Hoa Ngọc Lan không khỏi phải thốt lên một cách đầy háo hức:

- Gì chứ mỗi cái một lạng bạc cũng đáng

Lý Vân Long thần nhiên cười không nói , chẳng mấy chốc mà họ đã thấy thấp thoáng căn nhà lớn 3 tầng với bảng hiệu màu đỏ to đùng “ Di Hồng Viện”.

Mới nghe cái tên ‘Di Hồng viện’ thôi đã khiến ta liên tưởng đến một thế giới đầy màu sắc, đến nơi rồi bước vào trong mới cảm nhận hết được cái thú vị của nó. Tiếng con gái cười đùa, suồng sã, đàn ông cười ngất ngây trong men rượu tình ái, đâu đó có thêm tiếng lóc cóc của xúc sắc rơi xuống bàn gỗ...

- Lý Vân Long thích những tiếng động này, chàng thích hưởng thụ.

Có điều bây giờ Lý Vân Long phải cố làm ra cái vẻ lạnh lùng, nghiêm túc bởi vì Hoa Ngọc Lan đang đi bên cạnh chàng. Nàng đã thay y phục của nam nhi từ trước, trông lại càng thanh tú.

Hoa Ngọc Lan trợn mắt lên hỏi:

- Tại sao trên đời có thể tồn tại những nơi dơ bẩn như thế này ? Tất nhiên là nàng hỏi họ Lý.

Lý Vân Long nghiêm túc đáp:

- Ta cũng không biết.

Hoa Ngọc Lan nhìn xoáy vào bộ mặt nghiêm túc của họ Lý nói:

- Thiếp nghe nói chàng rất hay đến những nơi như thế này?

Lý Vân Long thần nhiên nói:

- Giống như hôm nay, thường thường vì công việc.

Hoa Ngọc Lan cũng phải bật cười :

- Cái đồ mặt dày, nói mà không biết ngượng.

Chàng cứ lờ đi coi như không nghe thấy gì cả. Bất ngờ một cụ Tú bà diêm dúa bước ra, trên khuôn mặt cụ là lớp phấn dày cả tấc, cụ cười đôn đả đón tiếp vô cùng chu đáo.

Lý Vân Long lấy năm mươi lạng ra nhét vào tay rồi thì thầm vào tai cụ:

- Tặng cô nương lấy tiền mua son phấn.

Tú bà cười sằng sặc, cụ mặc dù đã không còn trẻ nữa nhưng được nghe tiếng cô nương cũng vẫn thấy sao khoái lạ thường. Cụ nói:

- Công tử quả thật khéo ăn nói, lão bà này mà trẻ lại một chút nhất định đêm nay sẽ bám lấy công tử không rời.

Hừ một tiếng lạnh lùng, Hoa Ngọc Lan thấy ngứa mắt vô cùng. Lý Vân Long thì chẳng thấy ngứa mắt, hay ngứa tai, chàng lại cầm năm mươi lạng nhét vào tay cụ nói:

- Tặng cô nương lấy tiền ăn sáng.

Ha ha ha.

- Tặng cô nương lấy tiền ăn đêm....

Hí hí hí.

Cụ tú bà cười muốt rớt cả quai hàm cụ nói:

- Công tử quả là muốn mê người ta đến chết luôn, công tử muốn gì thì cứ nói đi.

Lý Vân Long cười:

- Tại hạ chỉ muốn hỏi thăm chút tình hình sức khỏe của Diễm Mi cô nương thôi.

Tú Bà lả lơi thăm thì:

- Diễm Mi rất thích kiểu người rộng lượng và phóng khoáng như công tử đây, chỉ tiếc là hạng người thích cô ấy thì lại nhiều quá, từ đêm tới giờ vẫn chưa về được.

Lý Vân Long cười cợt nói:

- Vậy tại hạ muốn ở trong phòng cô ấy chờ đợi một lát thôi, liệu yêu cầu nhỏ nhoi đó có được chăng?

Tú bà thản nhiên:

- Tất nhiên là được, mời công tử đi theo ta.

Mấy người đi vòng vèo qua các hành lang. Xung quanh có nhiều cặp nam nữ uốn éo lả lơi, tiếng cười, nói, tiếng thở hổn hển...nghe muốn máu dồn lên não. Hoa Ngọc Lan máu đã muốn dồn lên tận đỉnh đầu, cả khuôn mặt đỏ phừng phừng, cả cái mũi xinh xinh cũng đỏ nốt.

Lý Vân Long thì cứ thản nhiên như không, cười nói trêu đùa cùng mụ tú bà, cả 3 cùng bước vào trong một căn phòng màu hồng. Tất cả đồ vật toàn màu hồng, sơn màu hồng, rèm màu hồng, tủ, bàn... cũng hồng. Chỉ thiếu có cô thiếu nữ có làn da hồng trong thân hình thưa sơ khai nữa là thành thiên đường.

Tú bà nói:

- Diễm mi cô nương xưa nay chỉ thích màu hồng, do vậy đồ đạc cô ấy sưu tầm cũng toàn màu hồng.

Lý Vân Long hỏi:

- Quần áo cũng toàn màu hồng.

Tú bà cười ngặt nghẽo:

- Kể cả quần chíp cũng hồng nốt.

Hoa Ngọc Lan đang say sưa ngắm căn phòng màu hồng xinh xắn, bất ngờ nghe thấy vậy mặt nàng cũng hồng luôn. Chỉ có Lý Vân Long mặt không màu hồng mà lại biến thành biểu tình kì quái, chàng hỏi:

- Đêm qua lúc cô ấy đi cô ấy cũng mặc màu hồng chứ?

- Tất cả đều màu hồng.

- Bà chắc chứ?

Mụ tú bà cười sắc sắc nói:

- Hôm qua chính ta chọn quần áo cho nó mà. Đến đàn bà như ta còn muốn nữa là đàn ông, công tử nhất định nên thử một phen.

Hoa Ngọc Lan chẳng hiểu gì cả, nàng nghĩ thầm chẳng lẽ đàn ông thích màu hồng vậy sao? hay là hôm nào mình cũng thử...

Lý Vân Long đột nhiên chợt hỏi cắt đứt dòng suy nghĩ của Hoa Ngọc Lan:

- Không biết Diễm Mi cô nương vào lâu đã lâu chưa?

- Công tử cứ yên tâm chỉ mới một năm à

- Tính sơ sơ mỗi ngày một người vị chi tại hạ có cơ hội ở dưới một ngàn.

Mụ tú bà mặt hơi đổi sắc nhưng lập tức cười lả lơi nói:

- Gì mà tới một ngàn lận, chỉ dưới một trăm thôi.

Lý Vân Long cười hỏi:

- Diễm mi xinh thế chắc là người vùng này phải không?

- Không, không cô ấy là người Tuyên quang, gái miền sơn cước

- Ồ, vậy thì tuyệt quá.

- Chuyện! thú vị lắm, công tử nhất định phải thử mới biết được.

Lý Vân Long cười lên ha hả :

- Tất nhiên là thế, huynh đệ chúng ta lặn lội đường xa tới nơi đây chẳng có nhẽ lại về tay không? Bây giờ huynh đệ chúng ta muốn ở trong này chờ cô ấy , bà bạn gì thì có thể đi rồi đó.

Tú bà cười và lã:

- Chưa gì mà đã đuổi người ta đi rồi, đúng là bạc tình như vôi. Mụ nhẹ nhàng sà vào lòng họ Lý thăm thì:
- Lần sau đến nhất định phải gọi người ta đó nha.

Lý Vân Long thần nhiên như không bẹo vào má mụ cười:

- Tại hạ không bao giờ quên.

Mụ tú bà ổng ẹo bước ra ngoài, Lý Vân Long thở phào một hơi quay sang nhìn Hoa Ngọc Lan thì thấy nàng đang loanh quanh dạo bước trong phòng quan sát các đồ vật, ánh mắt rất là thích thú.

Lý Vân Long hít một hơi dài , mùi thơm nồng nàn trong căn phòng làm chàng không khỏi nhíu mày, chàng không thích mùi này lắm , cái mùi đầy những dục vọng . Đi qua cái bàn nhỏ chứa một số đồ thủ công mỹ nghệ, có lẽ là của những chàng trai hâm mộ gửi tặng , trong đó theo con mắt đánh giá của chàng có cả đồ cổ rất có giá trị . Lượn thêm qua bàn trang điểm. Ồi chào một chuỗi ngọc trai thật đẹp mười bảy viên tròn đều hệt như nhau. Món này có khi phải cả ngàn lượng bạc.

Đang tấm tắc khen hay thì bất chợt tâm họ Lý chợt động, thoát cái đã thấy chàng bên cạnh Hoa Ngọc Lan , tay trái vòng qua ôm lấy eo nàng. Hoa Ngọc Lan chưa kịp kêu lên đã thấy mình bay lên nóc nhà.

Vút vút vút, hàng loạt mũi châm bắn vào phòng qua đường cửa sổ, lóe lên những ánh sáng xanh thẫm vừa nhìn đã biết là kịch độc.

Lý Vân Long hừ lạnh một tiếng, túm cái bàn uống nước che kín cả thân hình đồng thời chàng vơ lấy mấy cái chén rượu quăng ra, chén rượu bay vút đi đúng hướng mũi châm bay vào. Mặc dù trong chén còn đầy rượu nhưng kì lạ là chẳng có chút nào rơi ra ngoài.

Ồi oái, hai tiếng kêu vang lên, Lý Vân Long không thêm đề ý , chàng nhún chân bay lên lại một lần nữa ôm lấy thân hình Hoa Ngọc Lan đang rơi tự do , cả hai nhẹ nhàng đáp xuống mặt đất.

Vừa đặt Hoa Ngọc Lan xuống Lý Vân Long lập tức chồm tới cánh cửa, một tên hắc y vừa đập cửa định lao vào phòng, bỗng thấy mặt mình tối sầm lại thì ra là ăn một đám trúng mũi. Máu tuôn xối xả, cả thân hình hắc bay ra ngoài rơi luôn xuống tầng một, làm khách nhân đang ăn chơi hét toáng lên, chạy dáo dác.

Khung cảnh đang như ở thiên đường đột ngột về với hiện thực.

Mấy tên hắc y nhân đứng ngoài hành lang thấy đồng bọn bay như lá vàng, bụng sợ run nhưng vẫn cắn răng huy kiếm lao lên. Được cái chưa biết mặt mũi đối thủ thế nào lập tức như thành đầu tiên bay xuống tầng một.

Coi những chuyện vừa xảy ra chỉ như cái phủ tay nhẹ nhàng Họ Lý nhẹ nhàng trắng đều tấm tắc cười với Hoa Ngọc Lan xong chàng lại thêm một lần nữa ôm lấy eo nàng . Chân điểm nhẹ cả hai người bay vút lên, khi gần đến mái nhà chàng múa tay đánh ra một chưởng . Mái ngói vỡ tan thủng một lỗ to. Cả hai phút chốc đã muốn bay ra ngoài.

Nhưng mọi chuyện đâu có đơn giản vậy , chưa kịp bay hết người ra thì một luồng chưởng phong đã ào ạt ập đến. Chưởng trước chưa tới chưởng sau đã muốn vượt lên hệt như những con sóng biển dồn dập. Lý Vân Long biểu tình trở nên nghiêm túc miệt mài lắm lắm:

- Vô lượng thần chưởng .

Thì ra bọn này đã tính hết, cho người tấn công cửa ra vào và cửa sổ chỉ là mồi mìn thôi, bọn chúng đoán thế nào họ Lý cũng phá nóc bay ra, nên ém kì binh đợi sẵn.

Lý Vân Long hừ lạnh một tiếng, bàn tay lập tức vươn ra điểm một chỉ đúng vào trung tâm luồng chưởng ảnh , chỉ phong rít lên như một con cá kình rẽ nước đâm trúng lòng bàn tay tên hắc y nhân.

Tên hắc y hét lên một tiếng hãi hùng, ôm bàn tay máu me đầm đìa, bàn tay hắc lúc này thủng một lỗ sâu hoắm đúng bằng hai đầu ngón tay. Lấp sau chiếc khăn sa đen ánh mắt hắc nhìn Họ Lý một cách kinh dị, lấp bắp nói:

- Linh tê thần chỉ, người , người là là...

Lý Vân Long cười khinh khỉnh :

- Vô lượng thần chưởng mặc dù đáng sợ nhưng cái thứ như người , chưa luyện hết ba thành bản sự mà đòi múa may trước mặt ta ư. Đáng chết !

Tên hắc y mặt tái xạm đi, bàn tay bị thương xem ra từ nay thôi không còn được múa may gì nữa , hắc nhìn Lý Vân Long với một con mắt hắc học, bất ngờ tên hắc y vung chân đá mạnh xuống mái ngói, kinh lực làm mấy viên ngói bay lên ngang mặt. Hắc hét lớn một tiếng dụng bàn tay còn lại vỗ mạnh vào mấy miếng ngói :

- Vô lượng thần chưởng thức thứ hai , Sóng vỗ bờ

Mấy miếng ngói vỡ tan nát thành vô số mảnh nhỏ, bắn tới hai người, tốc độ cực nhanh. Hoa Ngọc Lan sợ quá, hét toáng lên. Lý Vân Long nhú mào nhún mình bay vụt lại phía sau, vừa ngược đầu nhìn lên đã thấy bóng dáng tên hắc y đã chạy được khá xa. Thì ra tên này xem ra cũng thức thời , biết mình không phải là đối thủ của Họ Lý nên đánh ra một chưởng rồi ù té chạy luôn, Lý Vân Long tức quá hét lên.

- Muốn chạy ư, đâu có dễ thế.

Vừa định phi thân đuổi theo thì lại có hai mũi kiếm từ hai mái nhà trước, sau xé gió lao tới , xem ra bọn này muốn cản đường cho chủ tướng chạy . Lý Vân Long nhấc tay kẹp trúng mũi kiếm phía trước đồng thời vung chân đá ngược ra sau. Chân xuất sau mà đến trước đá trúng bụng tên áo đen, chỉ thấy hắc kêu hự một tiếng ôm bụng lặn xuống đất, không biết sống chết ra sao.

Tên phía trước hoảng hồn muốn rút kiếm lại nhưng không được, đẩy tới cũng không xong hắc không biết làm thế nào, cuối cùng bỏ kiếm lại , chạy.

Lý Vân Long thoáng bật cười chàng cầm mũi kiếm ném ra, tên kia chưa kịp chạy xa đã thấy đầu nhói đau thì ra đã ăn nguyên một cái chuôi kiếm. hắc hét lên một tiếng rồi lặn từ trên mái nhà xuống đất.

Đang cười thích thú bỗng nhiên cảm thấy cái nhìn sát sà sạt, nóng rực ở bên cạnh . Lý Vân Long xấu hổ một chút, đặt Hoa Ngọc Lan xuống.

Hoa Ngọc Lan hiện tại nhìn Họ Lý với con mắt giống như là nhìn một con gấu trong rừng vừa thích mà vừa sợ ! làm chàng ta không khỏi thấy xấu hổ thêm một chút nữa.

Cả hai cứ đứng nhìn nhau mất một lúc lâu bất chợt Lý Vân Long kêu lên :

- Chết rồi

- Sao thế, Hoa Ngọc Lan sợ lại quá núp sát người vào Lý Vân Long .

- À không có gì , ta quên mất bắt vài tên về tra khảo.

- Sặc, Hoa Ngọc Lan không khỏi ho lên một tiếng.

Đúng thật thế , lúc này đây không biết bằng cách nào mà mấy tên vừa lặn xuống đất lúc nãy đã biến đi đâu hết sạch. Có lẽ đám người kia biết không thể làm gì được chàng, bèn thừa cơ người ta đang thẹn thùng mang đi sạch.

Hoa Ngọc Lan đẩy Lý Vân Long ra , lúc này nàng còn không dám nhìn lên nữa, sống trên đời mười mấy năm chưa bao giờ nàng tiếp xúc sát sà sạt với một người đàn ông nào, đã thế không phải một chút xú mà tận...một lúc lâu liền.

Lâu lâu chả thấy có động tĩnh gì nàng mới dám ngược đầu lên ,thì thấy Lý Vân Long đang nhìn chân trời đằng xa suy ngẫm. Hoa Ngọc Lan hỏi:

- Chàng đang nghĩ gì đấy?

- Ta đang nghĩ tối nay không biết ngủ ở đâu và như thế nào.

- À không, không , ý ta là...là là... Để ta đưa nàng về Kim thành khách sạn nghỉ ngơi đi.

Hừ thấp biết chàng không phải là hạng người tốt đẹp gì. Hoa Ngọc Lan hờn dỗi quay đầu bước đi, đi được hai bước nàng đã quay đầu lại. Thì ra hiện tại hai người đang trên nóc nhà, làm sao Hoa Ngọc Lan có thể xuống được.

Vậy là hai người cùng nhau dạo bước trên nóc nhà về Kim Thành khách sạn, nơi nào không đi bằng chân được Họ Lý liền không ngần ngại nắm lấy tay Hoa Ngọc Lan thì triển kinh công bay qua căn nhà đối diện. Cứ thế và cứ thế cùng nhau... đi về..

8. Hồi 8: Bang Chủ Bang Tôm Hùm.

Buổi tối, chấp choạng tối tăm.

Nhảy qua một vũng nước đọng đen ngòm đang bốc lên cái mùi hôi thối khó chịu Lý Vân Long không khỏi lèm nhèm vài câu chửi thề. Đã thế cả con hẻm bẩn thỉu này còn vô số những cái vũng còn tồi tệ hơn như thế nữa, hai bên con hẻm toàn những ngôi nhà ọp ẹp, liêu xiêu không còn biết là cái hình thù gì . Nơi sâu nhất bên trong con hẻm có một ngôi nhà liêu xiêu nhất , Lý Vân Long thần nhiên bước luôn vào trong đó.

Bên trong ngôi nhà có một lão già gầy gò cụt mất một chân, lão đang rít thuốc Lào. Từng tiếng ọc ọc , phành phạch vang lên cùng lúc với đôi mắt đục ngầu của lão cũng đang dần dại đi.

- Lão đang phê, đang bông bênh và có lẽ là đang hạnh phúc.

Lý Vân Long lẳng lặng tiến lại gần , tiện tay vớ luôn bình rượu đặt trên bàn , kéo một cái ghế mây rồi ngồi luôn xuống. Chàng mở nắp bình ra tu một hơi dài.

Tay lão già vừa buông cái điếu xuống thì chàng cũng chop luôn, chàng cũng muốn làm một cuốc. Lão già cũng không hề can thiệp, lão mặc kệ bởi vì lão đang phê

Lại thêm vài tiếng ọc ọc, phành phạch vang lên và lại có thêm một thằng nữa lơ mơ.

Bất ngờ lão già nói:

- Hôm nay động đất hay sao mà rỗng lại ghé qua nhà tôm thế này?

Lão già này cũng không ai biết tên thật là gì ,chỉ biết rằng lão từng là thủy thủ viễn dương cộng thêm lão rất sành ăn tôm và lão bị cụt chân nên gọi lão là : lão “ Tôm Cụt Đuôi” .

- Ô, vậy thì hóa ra hai người quen nhau hả?

Lý Vân Long chỉ cười xòa, chàng nói:

- Gì đâu mà, bạn bè ghé thăm nhau thôi.

Lão tôm khinh khỉnh nhìn chàng. Lý Vân Long rút trong mình vài gói thuốc Lào ném vào người lão nói nhỏ:

- Lão nên thử loại này đi, cũng ngon ra phết.

Lão Tôm cụt đuôi bốc nắm thuốc lên ngửi một hơi lão thì thào:

- Thuốc Lào Vĩnh Bảo à, loại hảo hạng nữa, người ngày càng càng thích chơi sang đó. Ta lại vẫn thích chơi cái loại Thanh Hóa, cùi thì cùi nhưng mà sốc.

Lý Vân Long cười tủm tỉm nói:

- Không phải ta mua, ta lấy từ một người không bao giờ cần đến nó nữa.

Lão Tôm chẳng nói gì thêm , lão cũng vớ lấy một bình rượu khác, vừa nốc vừa ngả lưng nằm xuống cái ghế mây.

Cả hai tên nát rượu cứ lẳng lặng mà uống một lúc lâu, cũng không biết dạ dày họ được đúc bằng gì chỉ thấy rượu cứ cạn mà người vẫn cứ tỉnh bơ.

Bất chợt Lý Vân Long nói:

- Thiết Ưng chết rồi.

Lão Tôm cười nhạt:

- Cái thằng cha háo sắc đó cuối cùng rồi thì cũng chết về tay đàn bà.

- Gì lão cũng biết?

Lão Tôm rút chùm râu lù xù đặc ý nói:

- Mẹ kiếp, chuyện ở cái xứ cồn con này có gì mà qua nổi mắt ta.

Lý Vân Long trầm tư đổi chủ đề :

- Ai cũng nghi ngờ cho Diêm Mi

- Người cũng nghi thế ?

- Ta chưa nói chắc điều gì cả.

Lão Tôm lơ đãng hỏi:

- Người còn gì chưa chắc?

Lý Vân Long không trả lời mà hỏi ngược lại :

- Lão biết Diêm Minh Tài chứ?

- Có nghe qua rồi.

- Lão nghĩ cô ta có đủ tư cách thuê hắc không?

Lão Tôm lim dim như hồi tưởng lại đáp:

- Cô ta không những đẹp mà còn rất thơm .

- Diêm Minh Tài không chỉ cần sắc, hắc còn cần tiền. Không có mười vạn lạng bạc trở lên thì đừng có mơ mời được hắc. Lão nghĩ phải mấy năm bán hoa mới kiếm được số tiền ấy.

- Chừng khoảng hai mươi năm

- Cô ta bao nhiêu tuổi rồi ?

Lão tôm cười sằng sặc

- Biết đâu cô ta làm kĩ nữ từ trong bụng mẹ đấy.

Lý Vân Long cũng cười nói:

- Lão có biết xuất thân của cô ta không?

- Nghe nói là ở một thôn miền núi xứ Tuyên Quang, kiểu như Tây Thi chân đất đó

Lý Vân Long không khỏi sắc mặt một tiếng với câu trả lời có phần đẽu xỏ của lão tôm, chàng hỏi tiếp:

- Lão biết gần đây cô ta hay đi lại với người nào không?

Lão tôm thần nhiên nói:

- Cũng không nhiều, thường là đám công tử nhà giàu. Gần đây thì ít hắc, Đàn bà của Thiết ưng ở cái xứ này không có mấy kẻ dám cho chân, tay vào.

Lý Vân Long nhú mày hỏi:

- Người nghĩ Thiết ưng có phải kẻ ngốc không?

- Không, không bao giờ.

- Vậy thì tại sao hắc lại có thể cho một cô gái không nguồn gốc rõ ràng leo lên giường của mình được.

Lão tôm trầm tư nói:

- Có lẽ vì thế mà hần phải trả giá bằng chính tính mạng của mình.

Lý Vân Long hỏi:

- Người giúp ta mấy việc này được không?

- Miễn là người không có bắt ta đâm đầu xuống cống chết là được.

Lý Vân Long bật cười đáp:

- Cái lão hồ li này, người đã thấy ta bắt nạt bằng hữu bao giờ chưa.

- Chính vì thế nên ta mới nói bất cứ việc gì trừ việc đó ra.

- Người giúp ta tìm kiếm Diễm Mi, xem cô ta trốn đi đâu.

- Được

- Mà thằng Tôm Càng nó đi đâu rồi , bảo nó tới gặp ta ngay nhé.

Lão tôm cười tùm tùm nói:

- Chính nó cũng muốn gặp người đấy.

Lý Vân Long mừng rỡ suýt nữa nhảy cẫng lên.

- Ta không có nghĩ nhầm đó chứ.

- Không có đâu, người nghĩ đúng đó.

- Vậy hần giờ đang ở đâu.

- Hần bảo người cứ ra ngoài đường kêu lên mấy tiếng là “ Tiểu đệ muốn gặp Càng huynh” là hần ra liền
DCLM, Lý Vân Long chợt bật cười lên hô hô, rồi đột nhiên nhớ ra chuyện gì, nhàn nhạt hỏi:

- Người có biết bọn hắc y ám sát ta lúc chiều là người của ai không?

- Ở cái xứ này không phải người của ta làm chắc chỉ có bọn “ Đấu phá thiên hạ” dám làm thôi.

Chả còn chuyện gì nữa Lý Vân Long phải dứt đứng dậy ra về, khi đi qua ngõ chàng nói với lại một câu.

- Xong chuyện ta sẽ mời lão một bữa Tôm Hùm Đỏ.

- Không dám, không tiễn

**&*

“ Càng huynh tiểu đệ Lý Vân Long xin cầu kiến “ Lý Vân Long gọi to mấy tiếng mà không thấy có động tĩnh gì chàng nhếch mép lên gọi tiếp “ mẹ càng huynh chứ tiểu đệ Lý Vân Long xin cầu kiến”. chờ thêm lúc nữa mà vẫn chưa thấy có động tĩnh gì Lý Vân Long sốt ruột quá đang định phát tác môn công phu chửi lùm xum thì ở trên nóc nhà phía đằng xa thấy có một tên lấu cá đang ôm bụng cười ngặt nghẽo.

Lý Vân Long đề khí thì triển khinh công, thoáng chốc đã đứng trước mặt hần. tên này mặc một bộ quần áo màu xanh sẫm, nhìn đi nhìn lại có vẻ còn khá trẻ, khuôn mặt rất điển trai mỗi tội gây quá. Dễ làm người ta liên tưởng tới cái loại con nhà giàu ham mê tửu sắc.

Bản lĩnh của hần cũng chẳng có gì nhiều ngoài món khinh công siêu tuyệt và tài đào tường khoét vách đến gê gớm. Thiên hạ đồn hần là một trong những người ít ỏi luyện được môn công phu Xúc Cốt Công từ lâu đã là nỗi ám ảnh của những kẻ nhà giàu.

- Kể trộm chắc chắn phải có tài mở khóa, kẻ có tài phá khóa thường thường biết cách làm chìa.

Tôm càng vẫn ôm bụng cười, Lý Vân Long cũng cười, Cố lắm Tôm Càng mới nói được một câu:

- Tiểu đệ từ hồi biết sương tới bây giờ lần này tuyệt đối là sương nhất.

- Hì hì, người cứ sướng đi, ta đợi cho người sướng xong.

- Hổ hổ hổ, thiên hạ chẳng có mấy người được Lý Vân Long đại danh鼎鼎 kêu một tiếng huynh xưng đệ nhỉ?

- Tuyệt đối đếm trên đầu ngón tay được, chú em nên tự hào vì điều đó

Tôm càng đã cười xong hẳn nói:

- Thôi, thôi, ngừng sướng lại đã, để tối về sướng tiếp.

Lý Vân Long cũng phải phì cười mà nói:

- Thằng quỉ, có gì thì nói lẹ đi.

Tôm càng trở nên nghiêm túc hẳn lên, hẳn nói:

- Năm hôm trước có người tới thuê tiểu đệ làm một cái chìa khóa, loại rất đặc biệt. Theo đệ biết, xứ này có lẽ chỉ có thư phong Thiết Ưng mới có loại khóa đó thôi.

Lý Vân Long mắt sáng lên hỏi:

- Đàn ông hay đàn bà

- Đàn bà, bịt kín từ đầu tới chân có điều lại lộ ra một đôi giày hồng thêu hoa.

Lý Vân Long lại lâm vào trầm tư chàng hỏi:

- Còn gì nữa không?

- Mùi hương trên người nàng ta có lẽ là mùi hoa nhài.

- Có lẽ hay chắc chắn.

Tôm càng nhíu mày nói một cách kiên quyết.

- Mặc dù chỉ thoáng qua thôi nhưng tuyệt đối là mùi hoa nhài.

Lý Vân Long nhíu mày hỏi sang một chủ đề khác:

- Tối nay người không có bận gì chứ.

Tôm càng cười nham hiểm nói:

- Hề hề, lại có chuyện gì vui đó hả.

Lý Vân Long thản nhiên đáp:

- Không có gì cùng ta đi đập phá tí thôi.

- Há há không còn gì sung sướng hơn.

**&*

Bang “Đấu phá thiên hạ” nổi lên mấy năm gần đây như là một thế lực mới của xứ Quan Họ. Bang chủ Trầm hùng không chỉ võ công cao cường mà còn giao thiệp rất rộng. Chính vì thế mà chỉ mới vài năm, bang này cơ hồ đã chiếm trọn địa bàn phía nam, hiện tại đang lấn le sang phía bắc muốn đối đầu với bang “Tôm Hùm”.

Lẽ dĩ nhiên lão Tôm không thể để bọn này có thể lộ hành thế được. Một vài trận đánh nhỏ đã diễn ra, và sắp tới nơi đây có sẽ là một trường đồ sát lớn. Lý Vân Long chẳng quan tâm lắm tới cuộc chiến này, bởi lẽ hơn ai hết chàng hiểu rõ lão Tôm lợi hại thế nào. Chàng chưa thấy lão làm việc gì mà chưa chắc chắn.

Được Tôm càng dẫn đường chẳng mấy chốc mà hai người đã tới tổng đàn bang. Trước cửa bang treo một tấm bảng đồ chót đề bốn chữ “Đấu phá thiên hạ” bút pháp như rồng bay phượng múa. Hai bên tấm biển treo hai lá cờ màu đen, trên mỗi lá cờ đặt hai chiếc đèn lồng tỏa ánh sáng mờ mờ vừa đủ để thấy trên mỗi lá cờ vẽ hai quyền đầu màu đỏ như máu.

Hai bên cửa đặt hai con sư tử bằng đá, cạnh mỗi con sư tử có một tên cưỡi trên quần khăn đen, vắt ngang qua vai xuống bụng. Trên tay mỗi tên vắt hai thanh đao to tướng nhìn như đao phủ. Lý Vân Long và Tôm càng xem như không nhìn thấy chúng, mạnh dạn bước vào.

Hai tên đao phủ lập tức hoành đao chặn lại, ánh mắt trợn lên nhìn hai người. Lý Vân Long thần nhiên gạt đầu lập tức Tôm Càng đã xuất thủ, hắc vệt tiến lên phía trước, hai bàn tay hóa trảo móc vào cổ hai tên đao phủ, hai đứa chưa kịp phản xạ đã nghe các một tiếng, đầu rũ xuống, hồn du địa phủ.

Tôm càng rút tay về hai cái xác liền đổ ập xuống, nằm luôn lên hai con sư tử đá. Lý Vân Long quay đầu lại nhìn Tôm Càng với con mắt sáng rực nói:

- Người càng ngày càng khá đó.

Tôm càng cười nụ cười có phần ngây thơ:

- Tất cả đều nhờ sự chỉ dạy tận tình của bang chủ, tiểu đệ chỉ học nhanh hơn một chút thôi.

- Tốt, tốt học nhanh là tốt.

Lý Vân Long chẳng nói thêm lời vung chân đá phốc vào cánh cửa, cánh cửa nhìn như nặng cả trăm cân thoảng chốc đã bật ra rơi xuống sân phát ra một âm thanh chấn động. Hai người thần nhiên bước luôn vào.

Tiếng động lớn như thế dĩ nhiên đã kinh động đến bang chúng bang Đấu phá bọn chúng nháo nhác chạy ra bao vây lấy hai người, tên nào tên nấy mang đao gươm sáng loáng, mặt mũi lăm lăm xem ra đều là loại người đã chém giết nhiều.

Mấy đứa nhận ra Tôm Càng lớn tiếng thóa mạ:

- Mẹ kiếp lũ chết toi Tôm tép kia, muốn chết hay sao mà dám mò đến đây.

- Bố mày đến chả muốn chết chỉ muốn tìm Trầm lão yêu đi nói chuyện chút thôi.

Mấy thằng kia tức tối trợn mắt lên nhưng chưa kịp chửi lại đã lập tức ngã vật xuống đất, trên trán mỗi đứa một dòng máu đỏ tươi chảy ra phút chốc đã nhuộm đỏ mặt đất.

Thủy chung không ai biết ai đã ra tay như thế nào.

Bọn lâu la dù gan có lì cũng đã thấy sợ, tự động lùi lại, mặt mũi dáo dác nhìn nhau, một lúc sau một tên lấp bắp chỉ vào Lý Vân Long nói:

- Là hắc, là hắc.

Cả đám lúc này mới để ý tới người đi cùng Tôm Càng, trên tay người đó chả có binh đao gì, chỉ có một vài hạt đá con con, hắc thần nhiên vắn về qua lại rồi nói:

- Trầm Hùng mau rút ra đây cho ông nói chuyện, tiếng nói được truyền nội lực vào phút chốc đã lan truyền đi rất xa.

9. Hồi 9: Dẫn Mặt.

Ha ha ha, một tiếng cười dài không kém phần ngạo nghễ phát ra từ lầu cao, một bóng người cũng theo đó, nhẹ nhàng đáp xuống. Theo sau bóng đen còn có mười tám người trùm áo kín mặt tự động tiến lên đứng sau lưng hắc.

Mười tám người này luôn đứng trong bóng tối, không ai biết tên thật cũng như mặt mũi của họ ra sao chỉ biết rằng họ được mệnh danh là mười tám nắm đầm của Đấu phá bang, đánh đâu thắng đó chưa bao giờ biết đến mùi thất bại.

Bóng đen dĩ nhiên là Trầm Hùng, hắc khoác trên mình cái áo ngủ rộng thùng thình nhưng vẫn không che hết được bá khí trong người toát ra, một đôi mắt to tròn như chuông đồng, sáng quắc, chòm râu xồm xoàm đậm tua tủa. Hắc gào lên:

- Mẹ kiếp, dám đến tận đây giết người, lá gan quả thật không nhỏ.

Lý Vân Long cười khẩy:

- Xưa nay những kẻ nghĩ lá gan ta nhỏ, bây giờ đều không còn nghĩ được gì nữa rồi.

Trầm hùng trợn mắt lên hỏi:

- Danh tính

Lý Vân Long không đáp mà hỏi sang chủ đề khác:

- Người ám sát ta hồi chiều ở Di Hồng Viện là người của người?

- Ta không hiểu người nói gì.

Lý Vân Long bực mình quá chửi luôn.

- Mẹ kiếp quân tử làm mà không dám nhận .

- Thằng khốn, ông đây nhường mày hơi bị nhiều rồi đấy.

Lý Vân Long cười khẩy nói:

- Xưa nay nghe tiếng Trầm Hùng bá khí ngút trời, võ công cao cường hôm nay tai hạ muốn lãnh giáo một phen.

Trầm hùng cười lên ha hả:

- Tìm chết !

Lời Trầm Hùng vừa thoát khỏi môi Lý Vân Long đã xuất chiêu trước , hai chân liên hoàn đá tới tấp về phía trước, cước ảnh biến hóa ngập tràn không biết đâu là thật đâu là giả. Hai tay chàng vẫn khoanh sau lưng xem chừng chưa cần dùng đến.

“ Vô ảnh mị cước “ vốn là môn công phu ruột của họ Lý, tất cả có mười ba thức biến ảo khôn lường, cước chú trọng đến nhanh và biến hóa. Có người đã từng nói nếu “Vô ảnh mị cước” phát triển đến mức lâm li tận cùng thì một cước thôi cũng đủ đập chết cả trăm người.

Trầm hùng cười lớn hét lên:

- “ Vô ảnh mị cước” lừng danh thiên hạ, hôm nay bản nhân được tận mắt chứng kiến, không khỏi mở rộng tầm mắt. Sát quyền đoạt thiên hạ thức thứ nhất “ quyền uy” phá cho ta.

Trầm hùng xoay tay đâm hai phát vào luồng cước ảnh, quyền kinh mạnh mẽ như hai cơn lốc xoáy phút chốc đã đánh tan phân nửa cước ảnh.

Lý Vân Long cười lên hả hả nói” quyền hay lắm, quyền hay lắm” . Cước ảnh lập tức tan biến, hiện nguyên hình là hai chân họ Lý. Chàng lúc này đã ở trên đầu Trầm Hùng lấy thế thái sơn áp đỉnh đập thẳng vào đầu Trầm Hùng.

Trầm hùng cũng không vừa, hấn trầm eo tọa mã đâm ra hai đâm.

Quyền cước chạm nhau phát ra một âm thanh chấn động , kinh khí tỏa ra đẩy dạt những người xung quanh xiêu xiêu vẹo vẹo . Lý Vân Long từ trên đạp xuống, Trầm Hùng từ dưới đâm lên phút chốc không phân thắng bại.

Rắc rắc, lớp đá xanh dưới chân Trầm Hùng bắt đầu vỡ tan như những nhát dao đâm vào tim bang chúng bang “ Đẩu phá “, mặt Trầm Hùng đỏ tía như gấc chín, chắc chắn đã ăn phải phần nhiều thiệt thòi.

Trầm Hùng giận điên, hấn hét to một tiếng tóc tai xỏa tung hất Lý Vân Long bay ra, chân họ lý vừa chạm đất đã thấy hai nắm đấm to tướng tông thẳng vào mặt . Lý Vân Long uốn nửa người ra sau đồng thời vung chân đá thẳng vào mặt đối thủ, chân trước vừa cất lên chân thứ hai đã thành hình đây chính là chiêu thứ bảy trong vô ảnh cước “ song long cước” . Trầm hùng xoay người tránh được cước thứ nhất thì đã thấy cước thứ hai ập đến, hấn không tránh kịp đành dùng bắp tay cản lại. Lập tức hấn bị đá bay ra ngoài.

Tiếp đất có phần loạng choạng Trầm Hùng nhìn Lý Vân Long với con mắt Hãn học , không ai hiểu sự đáng sợ của cú đá đó hơn hấn, không chỉ nói nhanh quá mà lực đạo cũng thật kinh hồn, đủ để khai sơn phá thạch.

Cánh tay hấn ,hấn còn hiểu hơn cả chính khuôn mặt mình, độ cứng rắn thì miễn bàn vậy mà lúc này nó đang run lên , run lên từng hồi.

- Hấn chợt nhận ra mình còn chưa phải là đối thủ của Lý Vân Long.

Mười tám bóng người tự động tiến lên đứng chắn trước mặt Trầm Hùng xem chừng muốn bảo vệ chủ tướng. Lý Vân Long nhếch mép lên nói:

- Xem ra bản lĩnh cũng chỉ có thế, ông mày chơi chán rồi, Tôm càng chúng ta về.

Hai người ngông nghênh bước đi ra về , bọn bang chúng muốn huy đao kiếm cản lại thì nghe tiếng Trầm Hùng quát lên.

- Để bọn chúng về.

Lý Vân Long cười nhạt không nói, thoáng cái hai kẻ phá đám đã đi mất dạng.

**&*

- Sao lúc này huynh không giết hấn luôn đi, Tôm Càng hỏi

Lý Vân Long nghiêm túc nói:

- Hấn không thể chết lúc này được, dù sao chúng ta cũng chưa có bằng chứng rõ ràng, giết hấn thiên hạ sẽ không phục mà nghĩ ta trợ giúp cho “ Tôm hùm bang”

Tôm càng gật gù đáp:

- Cảm ơn huynh đã đề tỉnh tiểu đệ

Lý Vân Long nói tiếp:

- Với lại đánh bại hấn thì dễ chứ giết thì không thể, mấy nóc nhà xung quanh đã có bóng người mang cung tên muốn bao vây chúng ta lại. Chỉ chần chờ chút xíu nữa, chúng ta có muốn chạy cũng không dễ dàng gì. Rõ ràng bọn chúng đã có chuẩn bị từ trước.

Tôm càng lè lưỡi đáp:

- Lúc đánh nhau sống chết mà huynh vẫn không ngừng quan sát xung quanh à, tiểu đệ xin bái phục.

Lý Vân Long nghiêm nghị nói:

- Không muốn chết một cách hồ đồ thì đừng bỏ sót bất cứ thứ gì, dù là nhỏ nhất . Người hiểu chưa?

Ánh mắt Tôm càng hiện lên một biểu tình khâm phục , hấn nói một lời như tận đáy lòng.

- Tiểu đệ xin khắc cốt giâm lòng lời này của Huynh.

- Tốt, gắng mà nhớ cho kĩ.

**&*

Trầm Hùng thả phịch người xuống cái ghế bành bọc da hổ , khuôn mặt hiện nên vẻ dữ tợn, hấn chửi lớn :

- Mẹ kiếp, lần này chúng ta không phải đối phó với người mà là quái vật.

Hấn không nói một mình mà nói với một bóng người đang đứng tựa lưng trên bức tường âm u đối diện . Không thấy rõ khuôn mặt hấn chỉ nghe hấn đáp:

- Ta cũng không lường được thằng cha đó lại nhúng mũi vào việc này

- Biết thế ta không có điên mà tham gia cùng người vụ này, Trầm Hùng trả lời

Bóng người cười mỉa:

- Dù sao đã xuống nước rồi, người còn hối hận con mẹ nó à.

- Ủ, tao biết.

Bóng người nói tiếp:

- Tiền của Trương gia sắp thuộc về ta , lúc đó ta có tiền người có sức, sợ gì không làm được đại sự lớn lao. Người nghĩ xem có đáng liều mạng không ?

- Đáng lắm.

Bóng người cười lên một cách sung sướng xong hẳn lại hỏi:

- Sao lúc này người không sai người ngăn hẳn lại.

Trầm hùng nghiêng rằng:

- Đến ta còn không cản được hẳn thì cho lũ ăn hại kia lên để tìm chết à.

Bóng người cười khẩy nói:

- Không hổ danh Trầm Hùng , chưa đến nỗi bị đập mấy đập đã trở nên hồ đồ.

- Thằng khỉ gió nhà ngươi chứ.

Bóng người cười âm trầm thản nhiên đáp:

- Tốt, vậy cứ y kế mà hành sự, ta đi đây.

Bóng người đã muốn tốt qua cửa sổ chuồn thì nghe giọng Trầm Hùng gọi lại:

- Hiện tại người biết sơ hở cuối cùng của chúng ta là gì không?

Bóng người ngồi lủng lẳng trên cửa sổ , suy nghĩ hồi lâu mới đáp:

- Dĩ nhiên ta biết.

Trầm hùng hỏi:

- Vậy người biết mình phải làm gì rồi chứ.

- Ta ta...

Trầm hùng gầm lên:

- Mẹ kiếp, ta ta cái con bà nó, đàn bà trên đời này không thiếu , người đừng để chính tay ta phải bóp chết nó.

Bóng người thở dài một hơi như đã quyết tâm nói:

- Thôi, người cứ để ta.

10. Hồi 10: Giảng Lưới

Sáng sớm, sáng tinh mơ, mặt trời còn đang ngáp ngủ sau rặng tre già.

Căn phòng của Tiểu hồng cũng không có gì đặc biệt, nhưng gia nhân được ở một mình một phòng thôi, cũng là một điều rất may mắn .

Căn nhà mới mấy ngày không quét dọn ,đã có dấu vết của bụi bẩn , một vài con nhện đã cơ hội đục nước nơi này. Lý Vân Long hít một hơi dài, mùi thơm thoang thoang rất dễ chịu đầu đây hóa ra là từ cây hoa nhài ở bên ngoài. Chàng ngẫm nghĩ một lát rồi bắt đầu dạo bước xung quanh , thỉnh thoảng gõ gõ vài cái lên tường hoặc sàn. Cúi sát đầu xuống bên dưới gầm giường , chàng thấy có một viên gạch hình như cao hơn các viên khác.

- Nhẹ nhấc lên, bên trong là một lỗ trống không chẳng có gì cả.

Chỉ còn một vài dấu vết in mờ nhạt trong lớp cát mềm, hình như là dấu vết của những thỏi bạc và ngọc trai.

- Một gia nhân mà lại có bạc trắng và ngọc trai?

Lý Vân Long lại bước ra ngoài , chàng đi lang thang qua các hành lang, không biết vô duyên hay hữu ý mà lạc vào ngôi nhà của Thất phu nhân.

- Người đàn bà có đôi mắt đa tình hút hồn nam nhân.

Trời vừa mới sáng mà Lý Vân Long đã thấy nàng đang đứng tựa bên lan can đón ánh sáng sớm mai . Trong đôi mắt nàng chỉ còn duy nhất những nỗi u uất buồn bã , có lẽ tối qua nàng không ngủ được.

Người đàn bà đang tuổi thanh xuân bỗng dưng mất đi đức lang quân tâm tình thường chỉ còn nỗi tuyệt vọng. Lý Vân Long vốn có trái tim làm bằng sáp mềm khi đứng trước nữ nhân, hiện tại chàng cũng cảm thấy rất buồn.

Chàng nói:

- Sao phu nhân không đi dạo đâu đó cho tâm trạng khuây khỏa, cứ ở nhà thế này cũng không phải là một ý hay.

Thất phu nhân cười u uất đáp:

- Nhà vừa mới có chuyện buồn sao thiếp có thể đi đâu được.

Lý Vân Long cười xấu hổ:

- Tại hạ quả thật vô duyên quá mong phu nhân lượng thứ. Chẳng lẽ mấy hôm nay phu nhân không có khi nào rời khỏi phòng?

Thất phu nhân nói:

- Quả thật tiện thiếp bây giờ ,không còn biết mình phải đi đâu và làm gì , chỉ biết ngồi trong phòng gặm nhấm nỗi buồn đau.

Bất chợt từng giọt nước mắt lăn dài trên khuôn mặt trắng bạch vô huyết của nàng, Lý Vân Long cảm thấy lòng mình co thắt lại , chàng bước lại đứng sánh vai cùng nàng , rồi bất ngờ chàng cúi thấp xuống gỡ chút mạng nhện còn vương trên váy nàng rồi nhẹ nói.

- Ta nghe nói Trương lão gia gần đây rất ít khi đoái hoài đến phu nhân , hà tất nàng vì ông ta mà đau khổ đến như vậy.

Thất phu nhân riu rít cảm ơn rồi nói:

- Chuyện vợ chồng có đôi khi không được như ý muốn, phận làm vợ sao có thể vì thế mà chê trách ai oán chồng?

Lý Vân Long trầm thờ dài nói:

- Phu nhân hãy yên tâm, tại hạ nhất định tìm ra công bằng cho tất cả mọi người.

Thất phu nhân ngậm ngùi đang muốn nói gì đó thì đột nhiên chân tay muốn khịu xuống, đứng cũng không vững . Một cơn đau to ùng, góm giếc bất thành lình rơi ngay xuống vai áo nàng.

- Rõ ràng Lý Vân Long đứng gần đó, sao chàng không can thiệp?

Thất phu nhân muốn nói không được muốn gỡ cũng không xong, lúng túng nhìn sang bên cạnh thấy họ Lý đang quay lưng nhìn về phía xa. Nếu ai đó lúc này nhìn thấy mặt chàng thì sẽ rất bất ngờ bởi vì chàng không hề cười cũng không buồn mà rõ ràng là một ánh mắt tiếc nuối.

- Chàng đang tiếc nuối điều gì ?

Á á á, tiếng hét chói tai của Thất phu nhân kêu lên kinh động đến chín tầng trời, dĩ nhiên Lý Vân Long phải ngoái đầu nhìn lại, nhìn bộ mặt tái nhợt vô huyết của nàng mà chàng phải cố mới nén cười được, chàng hỏi một cách ngây thơ:

- Chuyện gì thế ?

- Sa, sa, sâu, gỡ , gỡ cứu, cứu mạng thiếp.

- Sâu nào, sâu gì.
- Trên vai, sâu trên vai.

Lúc này Lý Vân Long mới thấy con sâu, chàng nhấc tay kẹp cổ nó quăng ra ngoài, nhẹ tênh và vô cùng dễ dàng.

- Đó là sự khác biệt giữa đàn ông và đàn bà. Có chuyện đàn bà không làm được , đàn ông làm dễ ợt. Lẽ tất nhiên cũng có điều ngược lại

Thất phu nhân thở gấp từng hồi mãi mới lấy lại được thần sắc, nàng ta tỏ vẻ cảm ơn Lý Vân Long với một bộ mặt then thùng ửng đỏ.

- Cảm ơn công tử đã cứu giúp, không có công tử thiệp thật không biết phải làm sao.

Lý Vân Long cười nói:

- Có gì đáng nói đâu, nàng không cần khách sáo thế.

Thất phu nhân còn muốn nói gì nữa thì Lý Vân Long khoát tay chặn lại nói :

- Thôi tại hạ xin cáo từ ở đây nếu không nhiều người thấy cũng không tiện lắm.
- Vâng vâng, cảm ơn công tử nhiều nhiều.

Lý Vân Long quay lưng bước đi, tưởng như chàng vô cùng thông dong nhưng thật sự không phải, mọi cảm quan lúc này của Lý Vân Long chính là đang mở ra hết cỡ.

- Chàng đang tìm kiếm điều gì?

Rắc, một tiếng động nhỏ thôi nhưng cũng cho người ta biết đó là âm thanh có ai đó dẫm trên lá cây, Lý Vân Long thoáng nở nụ cười nhạt, chẳng ai thấy, chẳng ai biết, chỉ thấy một điều rõ ràng là bóng chàng thoáng chốc đã đi mất dạng.

**&*

Kim thành khách sạn vào lúc sáng sớm, trên một căn phòng lầu ba Hoa Ngọc Lan đang ngồi trang điểm. Tối qua nàng ngủ không yên giấc, trên khuôn mặt nét mệt mỏi đã hiện lên rất rõ ràng. Phụ nữ thường thường chỉ muốn cái đẹp ngự trị trên khuôn mặt mình ngoài ra không cần thêm thứ gì khác, Hoa Ngọc Lan chắc cũng không phải là ngoại lệ.

Đầu đó có tiếng gõ cửa vang lên Hoa Ngọc Lan mừng rỡ lao ra mở cửa. nàng nghĩ thầm chỉ có chàng mới biết mình đang ở khách sạn này. Dĩ nhiên người đến lúc này là Lý Vân Long, chàng mang một bó hoa cúc to tướng kèm thêm một nụ cười ngây ngô làm nàng không khỏi bật cười lên thành tiếng.

Lẽ thường hạng người như Lý Vân Long chẳng bao giờ lãng mạn tới mức nghĩ trước tới việc mua hoa đi tán tỉnh phụ nữ, chỉ tình cờ khi chàng qua đường gặp một bà lão đang gánh hoa đi bán. Hoa rất tươi người cũng rất đẹp lão , chàng bèn mua hết hoa cúc.

- Một công mà nhiều việc.

Hoa Ngọc Lan bước tới cửa sổ ,kéo rèm cho ánh sáng ban mai ủa vào phòng nàng thử thử:

- Rõ ràng trời hôm nay rất đẹp mà.

Lý Vân Long gãi đầu chẳng nói gì, dĩ nhiên chàng biết Hoa Ngọc Lan nói mỉa mình

Hoa Ngọc Lan hỏi:

- Tối qua chàng ngủ ngon chứ.

Lý Vân Long trả lời:

- Cũng tạm tạm.

Hoa Ngọc Lan hỏi:

- Chàng đã ăn sáng chưa?

Lý Vân Long nói:

- Ta tới cũng vì lí do đó, Chúng ta cùng đi ăn canh cá ở Hồng lâu quán.

Hoa Ngọc Lan nói:

- Buổi sáng mà ăn cá có vẻ không được hay cho lắm.

Lý Vân Long cười:

- Cứ yên tâm, ta đảm bảo nàng sẽ vừa ý.

Hồng Lâu Quán ở Bắc Ninh danh khí không nhỏ chút nào, đến ăn một lần sẽ muốn ăn thêm lần thứ hai , thứ ba...do vậy ông chủ quán cũng cứ dần béo lên như cái túi tiền của lão cứ đầy lên vậy. Hiện tại lão chủ quán đang cười rất tươi, lão đang cười với họ Lý.

Hình như họ quen nhau thì phải, Hoa Ngọc Lan không dấu được nét nghi hoặc. Khi hai người đã an trí ngồi trên lầu ba có cửa sổ hướng mắt nhìn ra hồ nước bên ngoài

Nàng hỏi:

- Chàng hình như qua đây không ít?

Lý Vân Long thần nhiên nói:

- Hóa ra nàng chưa hiểu gì về ta lắm, ta vốn là người thích hưởng thụ.

Hoa ngọc Lan bỗng dưng thấy thoáng buồn , nàng né ánh mắt nhìn ra hồ nước bên ngoài. Ánh dương chiếu lên mái tóc nàng, lên bông cúc nhỏ nàng cài trên tóc trông thật đẹp. Lý Vân Long giật mình đánh thót một cái, cũng chẳng dám nhìn thêm lâu. Cũng đành né ánh mắt ra phía ngoài.

Chẳng ai biết trong đầu đôi trái gái này đang nghĩ gì, chỉ biết rằng khoảng cách vốn là một thứ vô hình mà không dễ gì xóa bỏ.

Tên tiểu nhị cẩn thận bê cái khay đựng hai bát canh còn đang bốc hương nghi ngút đặt xuống bàn ,cũng đồng thời kéo hai người về với hiện thực.

Hắn chưa kịp đi khỏi thì Lý Vân Long đã gọi với lại hỏi:

- Người làm ở đây lâu chưa?

Tiểu nhị trả lời:

- Dạ thưa quan khách, đã được năm năm rồi ạ.

Lý Vân Long hỏi tiếp:

- Mấy ngày gần đây người đi làm đầy đủ chứ.

Hoa Ngọc Lan không hiểu, tên tiểu nhị cũng không hiểu nhưng bốn phận của hắn là phải làm vừa lòng khách hàng nên hắn đáp ngay.

- Một tháng nay tôi chưa nghỉ ngày nào cả.

Lý Vân Long cười vừa ý, ném cho tên tiểu nhị mấy lạng bạc lẻ làm cho hắn cười tít cả mắt.

Lý Vân Long nói:

- Ta có vài câu hỏi rất đơn giản nếu như người trả lời được thì mấy lạng bạc đó sẽ là của người.

Tên Tiểu nhị trả lời :

- Công tử cứ hỏi

Lý Vân Long hỏi:

- Bấy bà phu nhân nhà họ Trương có thường xuyên ghé qua quán không?

Tên Tiểu nhị cười mơ màng nói:

- Khá thường xuyên ạ, nhất là bà bảy đó ạ, bà ấy là khách quý của quán chúng tôi.

Lý Vân Long cười nói:

- Ta nghe nói năm ngày trước bà ấy có đến đây phải không?

Tên tiểu nhị nhăn trán nói:

- Hình như không có.

Lý Vân Long nói:

- Người găng nghĩ cho kĩ vào.

Tên tiểu nhị trầm ngâm một lát rồi nói cương quyết.

- Đảm bảo là không có, cả tuần nay bà ấy chưa có đến quán lần nào.

Lý Vân Long ném cho hắn vài lạng bạc nữa rồi hỏi:

- Người chắc chứ.

- Chắc chắn.

- Được rồi người ra ngoài đi.

Tên tiểu nhị vừa mới biến mất khỏi cánh cửa phòng thì Hoa Ngọc Lan đã định muốn hỏi chàng ngay. Nàng đã gặp thất phu nhân một lần rồi quả thật bà ấy là một người phụ nữ rất đẹp.

- Chàng có vẻ quan tâm tới bảy bà phu nhân nhà họ Trương nhỉ?

Lý Vân Long cười nói:

- Không quan tâm sao được.

- Hừ

- Nàng sao vậy?

- Không sao cả.

Lý Vân Long chợt nghĩ ra điều gì đó thốt lên :

- Oái, không phải nàng đang ghen đó chứ.

- Chàng đang mơ à.

Lý Vân Long cười nói.

- Thôi được rồi, nàng muốn biết mấy ngày qua ta tìm được gì không?

Hoa Ngọc Lan lơ đãng nói:

- Thiếp đang nghe đây.

Lý Vân Long nghiêm nghị nói.

- Ta tìm được một người đàn bà nói dối và thêm một người đàn bà đi giày hồng thêu hoa muốn lên làm một cái chìa khóa phòng Trương lão gia.

Hoa Ngọc Lan sáng mắt lên hỏi:

- Vậy chàng đã biết ai là hung thủ chưa?

Lý Vân Long nhẹ nói:

- Có lẽ tối nay sẽ biết.

11. Hồi 11: Đàn Ông Là Phải Đặt Sự Nghiệp Làm Đầu.

Nguồn: Tàng Thư Viện

Buổi tối trời đầy trăng, ánh trăng xuyên qua bóng lá rơi xuống thân hình Thất phu nhân. Nàng đang đứng một mình ở đó, bên cây hoa nhài. Cây hoa nhài về đêm càng tỏa hương thơm quyến rũ đến lạ kì, như người thiếu nữ trong đêm xuân gọi tình lang.

Chen lá lục những búp nhài mới nở.

Hớp bóng trăng đầy miệng nhỏ xinh xinh.

Vì gió im và đêm cứ làm thình,

Đoàn giây phút cũng lần khần nghĩ đã.

Trăng ở đó, đất vườn thêu bóng lá

Trời trên kia vàng mạ sáng như băng.

Lá lim dim trên những ngọn bằng bằng

Cành lả lả tưởng chờ ai đón đẩy

Ồi vắng lặng !

Trong hương mơ ngủ ấy,

Bỗng hoa nhài thức dậy sáng từng đôi

Hoa nhài xanh dưới ánh nguyệt tuôn trời,

Ánh nguyệt trắng trên hoa nhài đúc sữa.

Sao họ khéo nỡ nà mà bỏ ngõ.

Những nàng hoa chờ đợi gió phong lưu...

(* trích bài thơ Hoa Đêm của Ông Hoàng Thơ Tình Xuân Diệu)

Bất ngờ có tiếng bước chân vang lên đằng sau lưng, dĩ nhiên Thất phu nhân nghe thấy nhưng nàng ta chẳng coi đó là một điều gì bất ngờ. Giống như lẽ dĩ nhiên nó phải vậy , lẽ dĩ nhiên đó là tình lang của nàng.

Bóng người vòng tay ôm chầm lấy thân hình của nàng ta, ôm thật chặt và rất lâu.

Thất phu nhân thấy lạ hỏi:

- Hôm nay chàng sao thế.

Chàng trai âu sầu nói:

- Ta chỉ thấy nhớ nàng quá thôi, không biết nếu sau này bên ta không còn nàng nữa thì ... biết phải làm sao?

Thất phu nhân quay lưng lại nhìn chàng trai, ánh trăng giờ đã muốn chiếu rõ gương mặt hần. một gương mặt điển trai trẻ trung không phải Lê Mạnh Hải thì còn có thể là ai.

Nàng lại hỏi:

- Sao vậy, thiếp chưa bao giờ thấy chàng như thế này ?

- Không sao, tại hôm nay nàng đẹp quá nên ta hơi bị xúc động đó mà.

- Nỡm ả

Thất phu nhân dụi đầu vào ngực Lê mạnh Hải thủ thủ:

- Nếu mọi chuyện không tốt chúng ta sẽ cao chạy xa bay, tìm một nơi hoang vắng, xây một cái nhà nhỏ và.. thiếp sẽ hầu hạ chàng trọn đời.

Lê mạnh Hải gương mặt đột nhiên trở nên méo mó, đáng ra hẳn phải vui mừng vì điều đó chứ ? ngược lại hình như hẳn đang rất đau khổ thì phải.

- Nàng cam tâm từ bỏ vinh hoa phú quý để được ở bên ta ư?

Thất phu nhân trả lời :

- Chỉ cần được bên chàng như vậy đã là đủ rồi.

Khuôn mặt Lê mạnh Hải lại càng thêm khó coi, hẳn cố lắm mới nói ra được:

- Ta xin lỗi, thật sự xin lỗi nàng .

Thất phu nhân thấy vô cùng khó hiểu, đang muốn ngược đầu lên nhìn tình lang bỗng dưng chân nàng muốn khụy xuống. kiếm là kiếm, một mũi kiếm lạnh băng đã chạm vào lưng nàng.

- Ai có thể đâm ra kiếm đó, chỉ có thể là Lê mạnh Hải, tình lang yêu dấu.

Đau đớn, một nỗi đau đớn tràn ngập trong tim Thất phu nhân , nước mắt nàng đang rơi như mưa, muốn thấm dẫm cả ngực Lê mạnh Hải. Nhưng hẳn vẫn đứng im lặng, bất động như một tượng đá không một lời nói năng, không một lời giải thích.

Thất phu nhân ngen ngào muốn nói cũng không nói được , mãi mới hỏi được một câu

- Tại sao, là tại sao?

- Vì hẳn đã biết tất cả. Hẳn ở đây dĩ nhiên là họ Lý

Một nỗi tức giận trào lên trong ngực thất phu nhân, nỗi tức giận gềm đánh tan tất cả sự đau đớn lẫn sợ hãi, nàng vung tay tát mạnh vào mặt Lê mạnh Hải.

Bốp , Lê mạnh Hải ăn trọn cái tát như trời giáng, hẳn không hề tránh né, khuôn mặt đơ ra vô hồn.

Bốp lại một cái tát nữa, tiếp theo là liên miên những cái tát của Thất phu nhân. Lê mạnh Hải vẫn không hề tránh cứ đứng im chịu đựng. bất ngờ hẳn nói:

- Đàn ông trên đời phải luôn lấy sự nghiệp làm trọng, nàng luôn nói với ta điều đó mà.

- Đồ khốn kiếp, khốn nạn thay. hu hu. Thất phu nhân khóc lên nức nở

Lê mạnh Hải lại nói:

- Ta xin lỗi, thực sự không còn cách nào khác.

Lê mạnh Hải nói lời đó dĩ nhiên là đã muốn giết người bịt miệng. bất ngờ phía sau lưng hẳn một luồng sát khí nổi lên mạnh mẽ và tàn bạo. Một thanh đao, đúng một thanh đao mang theo cái khí thế như thiên lôi chém xả xuống.

Lê mạnh Hải biết chắc nếu mình muốn sống thì không thể còn đứng đó, hẳn xoay người tránh né. Thanh đao biến chiêu quyết truy đuổi không ngừng.

Keng, keng keng từng tiếng chạm nhau liên miên bất tuyệt của Đao và Kiếm. kiếm là của Lê mạnh Hải vậy đao là của ai?

Đao đích thị là của Vương Bình, hôm qua hẳn đã tìm đến gặp Lý Vân Long, chẳng nói nhiều lời mà chỉ một câu cụt lủn:

- Ta nợ người một mạng vì vậy người có gì cần nhờ cứ nói.

Lý Vân Long nhìn hẳn thấy sắc mặt đã khá lên nhiều, cánh tay phải trong lần giao đấu với Diêm Minh Tài hóa ra chưa có gãy mà chỉ bị trật khớp xương vai, bây giờ hình như đã có thể cầm đao lại được. Vết thương ở bụng thật ra không phải đâm vào chỗ quá hiểm, được Lý Vân Long sơ cứu kịp thời cùng với bàn tay thần y Họ Dương có lẽ bây giờ đã khá ổn. Chỉ cần không gặp phải hạng cao thủ đáng sợ hẳn thừa sức bảo vệ được mạng mình.

Ngẫm nghĩ thêm một lát chàng biết rõ hạng người như hấn không muốn nợ ai điều gì, chàng đành nhờ hấn đến bảo vệ Thất phu nhân. Một mạng đổi một mạng thế là hòa.

Vương bình hôm nay có vẻ khác hơn mọi khi, khuôn mặt dài ngoẵng vô hồn hôm nay chẳng hiểu sao biểu lộ một sự dằn dứ gề gớm. Hấn đã xuất toàn lực từng đao từng đao đánh tới liên hồi, không chừa một đường lùi. Chẳng mấy chốc đã dồn được Lê mạnh Hải đến thế thảm bại.

Lê mạnh Hải cũng không vừa, chống chọi được Đao của Vương Bình tới giờ cũng là một điều bất ngờ với những người quen biết hấn. Hấn sử kiếm rất tài tình, thân pháp nhanh nhẹn khoáng hoạt. Đôi lúc tưởng như hấn sắp bại tới nơi thì lập tức hấn đã chuyển nguy thành an, thoát chết trong gang tấc.

Vương bình đâm tới xéo qua mặt Lê mạnh Hải, hấn nghiêng đầu tránh thì đao lập tức đã xoay chém ngang. Lê mạnh hải huy kiếm sử chiêu “ Thiếu nữ tán hoa” trong ba mươi sáu đường hồi phong liễu kiếm đỡ lấy đao . tiếp theo hấn lại xoay người đánh ra chiêu “ liễu như mây ” mũi kiếm đang đâm vào thẳng vào bụng Vương bình bất ngờ ngóc đầu lên đâm vào ngực . Vương bình hừ lạnh sử đao gạt kiếm sang ngang đồng thời tay trái biến thành “ Phiên vân chưởng “

Lê mạnh hải xoay người tránh. Vương bình đang muốn biến chiêu chộp vào cổ đối thủ thì bất ngờ hấn biến sắc. thoát cái hấn đã lộn người lên không. Vừa kịp tránh hàng loạt mũi ám khí bay xẹt qua mặt.

“ Hắc tinh thiết cốt châm “ người có cả loại châm tàn độc này Vương Bình hét lên đầy tức giận. Lê mạnh Hải không trả lời hấn nhìn Vương Bình với một con mắt oán độc, sau đó hấn phi thân chạy về hướng ngược lại , thoáng chốc đã biến mất dạng.

Vương Bình không truy đuổi bởi vì đó không phải là việc của hấn. việc của hấn là ở đây bảo vệ Thất phu nhân.

Thất phu nhân chưa chết nhưng không có nghĩa là số phận của nàng lúc này khá hơn cái chết. khuôn mặt nàng , ánh mắt nàng , một biểu hiện vô hồn. Một con người với trái tim đã chết !

**&*

Lê mạnh Hải đang chạy, hấn đang chạy hết sức mình, chạy tới “Đấu phá bang”. Hấn chạy trong nỗi dằn dứ vô biên , mọi chuyện dày công sắp đặt, mọi ước mong về một tương lai ngạo nghễ giữa thiên hạ phút chốc đã tan biến. Bây giờ có muốn giữ mạng cũng còn khó.

Con đường này là một con đường tắt, nếu đi theo con đường này , với tốc độ này chỉ lát nữa thôi hấn sẽ tới.

Bất ngờ hấn đứng khựng lại, bởi vì hấn thấy một người quen quen , người đó ngồi vắt vẻo trên mái nhà ngấm trăng.

Ai dám nói Lý Vân Long không lãng mạn?

Lý Vân Long không quay đầu lại nhưng nghe tiếng chàng hỏi:

- Người thấy trăng hôm nay đẹp không?

Lê mạnh Hải cười lên điên cuồng:

- Đến lúc này rồi người còn hỏi ta có thú để thưởng trăng không ư?

Lý Vân Long không trả lời câu hỏi của hấn chàng nói:

- Ta chờ người lâu lắm rồi, ngồi đây giữa một khung cảnh toàn trăng thế này không khỏi có chút xúc động, người thông cảm.

Nếu ai đó không biết hoàn cảnh của hai người vào lúc này có lẽ lại nghĩ họ là những người bạn đang tâm sự với nhau về chủ đề “ Trăng”

Lê mạnh Hải đã lấy lại bình tĩnh hấn hỏi:

- Người bắt đầu nghi ngờ ta từ lúc nào.

Lý Vân Long quay đầu lại đáp:

- Từ lúc mặt người tái đi khi bị vợ nhéo vào vai, người vốn không phải là cái loại sợ vợ. Tại sao lại có biểu hiện như thế nếu không phải là người bị trúng một trảo trước khi chết của Thiết Ứng.

Không hổ danh là Lý Vân Long, quan sát rất tinh tế Lê mạnh Hải thốt lên.

- Không dám, Lý Vân Long đáp.

Lê mạnh Hải lại hỏi:

- Sao người không ngại ngờ cho Diễm Mi?

- Đàn bà muốn giết đàn ông trên giường vốn không cần đến kiếm. Chỉ một chiếc châm tẩm độc chích vào mông thôi là đủ rồi.

- Giải.

Lê mạnh Hải hỏi tiếp:

- Từ lúc nào người đã nghĩ người đàn bà đi giày hồng thêu hoa là Thất phu nhân.

Lý Vân Long đáp:

- Từ mùi hương hoa nhài trên người nàng ta, Diễm mi vốn không dùng loại hương thơm đó. Loại hương đó chỉ xuất hiện trong trường hợp người ta đứng ngắm hoa, hương hoa vô tình lẫn vào quần áo.

- Hay lắm! chính ta cũng không nhận ra điều đó.

Đến lượt Lý Vân Long hỏi:

- Sao người không có giết luôn Tôm Càng?

Lê mạnh Hải đáp :

- Vì hắn chạy rất nhanh và là một người rất tinh khôn, với lại giết hắn tất sẽ kinh động tới lão “ Tôm cụt đuôi ”, mọi chuyện ầm ỉ lên đến lúc đó muốn giết Thiết Ứng là một điều không thể.

Lý Vân Long hỏi:

- Vì thế mà người đành tương kế tựu kế sai Thất phu nhân cải trang và cố tình để lộ ra đôi giày hồng thêu hoa.

- Chính xác.

Lê mạnh Hải lại hỏi:

- Chính người đã cố tình dọa sâu đối với nàng ấy, người làm thế với mục đích gì ta chưa rõ lắm?

Lý Vân Long cười đáp:

- Có hai lý do thứ nhất ta muốn kiểm tra xem nàng ta có biết võ công không, để thực sự chắc chắn không phải chính nàng ta giết Thiết ứng.

- Thứ hai ta cố tình để cho người của người thấy, nghe được điều đó người sẽ sợ, sợ sẽ sinh ra loạn , loạn sẽ đi làm những điều sai lầm.

Lý Vân Long lại nói:

- Thật ra nếu người không hành động, ta có bắt được nàng thì nàng ấy cũng chưa chắc sẽ khai ra người. Lúc đó ta cũng không còn bằng chứng gì để bắt tội người.

Lê mạnh Hải hỏi:

- Vì thế người sai Vương Bình tới.

Lý Vân Long đáp:

- Chỉ có Vương Bình mới đủ khả năng tiềm ẩn ở đó mà không bị người phát hiện với lại hẳn vốn là người người không bao giờ ngờ đến. Lúc người của người thấy ta đang uống rượu say mềm chắc là người đã không còn chút nghi kị rồi đúng không?

Lê mạnh Hải nghe xong những lời của họ Lý nói, khuôn mặt hắn trở nên vật vờ rồi hắn bật cười lên một cách cay đắng:

- Vậy mà ta đã giết nàng, giết người con gái mà ta yêu thật lòng.

Lý Vân Long nghe vậy có phần hoảng hốt nói:

- Sao người đã giết được nàng ta ư?

Chính lúc đó, cái lúc mà tâm tình Lý Vân Long trở nên hoảng hốt. Lê mạnh Hải đã xuất kiếm, đâm thẳng vào cổ họng của Lý Vân Long. Một kiếm hội tụ tinh hoa võ học của mấy mươi năm tu kiếm .

Chỉ thấy Lý Vân Long nhấc nhẹ tay lên, hai ngón tay kẹp cứng vào mũi kiếm. chỉ một chiêu duy nhất đã khóa chặt mũi kiếm lại.

Lê mạnh Hải nói như hét lên một cách kinh sợ.

- Người, người đã luyện thành môn thần công “linh tê thần chỉ”

Lý Vân Long cười không nói, không nói mặc nhiên là đã thừa nhận.

Lê mạnh Hải dĩ nhiên không chịu đầu hàng dễ như vậy hắn còn một cánh tay trái lập tức khoắm thành trảo sử môn công phu của cha vợ” Thiết ưng thất thần trảo”. Lý Vân Long cũng còn cánh tay trái lập tức biến chỉ hóa giải hoàn toàn thế công.

Lê mạnh Hải đột nhiên buông kiếm , hắn dùng luôn hai tay tấn công dồn dập, chiêu thức nào cũng hiểm độc, đánh liều mạng không giữ lại đường lùi. Hắn đâu còn gì để mất.

Lý Vân Long nhếch mép lên cười, chàng chỉ dùng một cánh tay trái, chiết chiêu đỡ chiêu.

Lê mạnh Hải sử chiêu “ Thiết ưng vồ mồi” cánh tay phải đang muốn chop vào cổ Lý Vân Long bất ngờ biến thành chiêu “ Đại bằng vung cánh” hai cánh tay vung lên hết như cánh của chim bằng vỗ mạnh vào thái dương họ Lý.

Tưởng như sắp chạm được vào đầu Lý Vân Long thì lại hắn đột nhiên xoay người tránh né vì cước của Lý Vân Long đã tới trước mặt. Đây là chiêu” Vây nguy cứu triệu” chiêu thứ sáu trong Vô ảnh mị cước.

Vụt ,cước đá sượt qua mặt Lê mạnh Hải rạch một đường tóe máu. Tiếp theo đó đầu gối họ Lý co lại chuyển sang đá ngang . bốp một tiếng trúng vào vai Lê mạnh Hải làm hắn phải chúi cả người xuống.

Lý Vân Long cười, đang muốn tung thêm một đòn nữa hạ gục đối thủ thì khuôn mặt chàng thoáng biến sắc. Bấy mũi châm lao vút tới phút chốc đã muốn đâm cho người họ Lý thủng bảy chỗ. Nhưng Lý Vân Long đâu có dễ bại như thế, hai cánh tay chàng múa lên như chớp. búng, vỗ, gạt, đập đánh bật cả bảy chiếc châm ra ngoài.

Cơ hội ngàn năm có một Lê mạnh Hải thoáng cái đã áp sát được thân mình Lý Vân Long. Bàn tay khoắm thành trảo móc vào tim. Tưởng như đã chop thành công thì thân hình Lý Vân Long ngửa hẳn ra sau tránh né đồng thời chàng vung chân đá tới , chân phải vừa cất lên chân trái đã thành hình. Đây chính là chiêu Song long cước trong mười ba chiêu “vô ảnh mị cước”

Không ai có thể tưởng tượng nổi cú đá này nhanh tới mức nào, đã thế không chỉ có một cú mà tận hai cú liền. Lê mạnh Hải tránh được một đá nhưng bị đá thứ hai trúng vào mặt. Bốp một tiếng cả thân hình hắn bay ra ngoài, ngất lịm.

Xách cổ Lê mạnh Hải lên Lý Vân Long thăm thì:

- Quên không nói cho người biết, Đấu phá bang bây giờ chắc số phận cũng không khác gì người.

Đúng giờ tí tối hôm đó “Bang tôm hùm” đã bất ngờ đánh úp tổng đàn “ Đấu Phá Bang”. Với lợi thế bất ngờ cùng với năm cao nhân bí ẩn được Lão Tôm tung tiền mời tới, đến gần sáng cuộc chiến đã kết thúc.

Trầm Hùng tử mạng tại đường trường, mười hai năm đầm của Đẩu phá bang cũng theo đó vùi chôn vào dĩ vãng.

- Từ nay trên đời không còn tên Đẩu phá bang. Tôm hùm bang một lần nữa trở lại là bang phái đứng đầu xứ Bắc Ninh.

12. Hồi 12: Hai Món Nợ

Tây Hồ vào một buổi sáng sớm, khung cảnh vẫn thế bình yên phẳng lặng. Cảnh tượng như thế giới xô bồ đua chen ngoài kia không chút nào vương lại được ở nơi này

Trên một cái gế đá nằm dưới tán cây cổ thụ có một chàng trai đang nằm ngủ. chàng trai đó đích thị là Lý Vân Long. Chàng đang ngủ rất say trên khốe miệng còn vương nét cười, nét cười đắm đuối có mùi rượu nồng nàn.

Bỗng đâu một cô con gái xuất hiện ở phía cuối con đường. Cô gái mặc một chiếc váy màu thiên thanh ôm sát người, ôm sát lên những đường cong mềm mại quyến rũ của người thiếu nữ đương tuổi xuân thì.

Không may cho bất cứ ai có máu đàn ông trong người nhìn thấy, tất nhiên sẽ khiến cho lòng rạo rức không nguôi, về nhà nằm bên vợ vẫn không nguội... thì hỏng.

- Vì thế hồi những cô gái đẹp ơi, chớ có ra đường nhiều quá.

Mái tóc dài đen huyền cô xỏa ngang qua vai nhẹ và mềm như mây . Những chàng gió phong lưu có vô tình bay qua cũng không khỏi dừng lại đùa nghịch một phen và vì thế mái tóc cứ bay lên rồi lại vương xuống như những bản nhạc đầy cảm xúc.

Nắng có hồng bằng đôi môi em

Mưa có buồn bằng đôi mắt em

Tóc em từng sợi nhỏ

Rớt xuống đời làm sóng lênh đênh.

Gió sẽ mừng vì tóc em bay.

Cho mây hờn ngủ quên trên vai

Vai em gầy guộc nhỏ.

Như cánh vạc về chốn xa xôi.

Nắng có còn hờn ghen môi em

Mưa có còn buồn trong mắt trong.

Từ lúc đưa em về.

Là biết xa nghìn trùng...

• Trích bài hát Như Cánh Vạc Bay của Thánh nhạc sĩ Trịnh Công Sơn .

Hai tay cô gái không cầm quạt hay cầm ô mà là hai bình rượu đầy, nó cứ lúc lắc đung đưa theo những nhịp chân cô. Cô bước tới bên chiếc gế đá rồi ngồi xuống.

Bàn tay cô khẽ vuốt ve khuôn mặt của Lý Vân Long, vuốt cho mái tóc dài rối loạn cho phẳng lại rồi nhấc nhẹ đầu chàng lên đặt lên đùi mình, cô không phải Hoa Ngọc Lan thì có thể là ai?

Bất ngờ Lý Vân Long nói:

- Ta có làm nàng khó xử không?

Hoa Ngọc Lan cười dịu dàng đáp:

- Với tất cả những chuyện chàng đã làm cho thiếp thì hai chuyện nhỏ này có là gì đâu.

Hoa Ngọc Lan hướng ánh mắt ra mặt hồ ngoài kia hỏi:

- Đã tìm thấy xác Diễm Mi chưa?

Lý Vân Long lúc lắc đầu đáp:

- Vẫn chưa?

Hoa Ngọc Lan thấy buồn, cô nghĩ lại thì thấy Diễm Mi thật tội nghiệp, số phận cô ta cũng không khác gì cha mình, bỗng đâu vướng vào một âm mưu xấu xa, bỗng nhiên mất mạng.

- Số phận con người đôi khi giống như ngững con kiến bé nhỏ, bị người khác đùa nghịch trong lòng bàn tay.

Hoa Ngọc Lan lại hỏi:

- Vậy Thất phu nhân, nàng ấy bây giờ sao rồi?

Lý Vân Long chợt cười một cách bí hiểm đáp:

- Không hiểu nổi cái tên Vương Bình, ta chỉ nhờ hắn đi bảo vệ người đẹp không ngờ hắn quyết bảo vệ bằng được. Hắn mang nàng ta đi rồi, không biết là đã đi đâu.

Hoa Ngọc Lan cũng bật cười :

- Hóa ra hắn cũng không phải là người vô tình thật sự

- Có lẽ thế thật

Hoa Ngọc Lan nói một cách buồn bã:

- Thật ra nàng ta cũng là bị người khác lợi dụng

Lý Vân Long đáp:

- Chính vì thế ta cũng không hề ngăn cản hắn mang nàng ta đi, ở lại nàng ta chỉ còn con đường chết.

Hoa Ngọc Lan nhìn vào khuôn mặt điểm trai của họ Lý nói:

- Không ngờ chàng cũng là biết thương hoa tiếc ngọc nhỉ?

Lý Vân Long đáp:

- Thương chứ, sao lại không thương.

- Đồ quỷ háo sắc, Hoa Ngọc Lan bẹo vào má Họ Lý ,mắng yêu.

Mắng xong cô mở nắp hai vò rượu kê nhẹ vào môi chàng, chàng hé môi ra, rượu cứ thế chảy vào.

Lý Vân Long cứ thế thưởng rượu , Hoa Ngọc Lan cứ thế ngấm chàng, cả hai người có lẽ đang phiêu du trong một thế giới thần tiên.

Bất chợt Lý Vân Long nói:

- Món rượu là đã đạt rồi vậy thì còn giắc ngủ nữa, nàng hãy hát ru ta ngủ nhé.

Vậy là Hoa Ngọc Lan hát, nàng hát không thật hay nhưng sự dịu dàng và tình cảm của nó đủ để ru cho mọi người dần ông , vĩnh viễn không bao giờ muốn tỉnh lại nữa.

Hà nội mùa thu, cây cơm nguội vàng, cây bàng lá đỏ nằm kề bên nhau, phố xưa nhà cổ mái ngói thơm nâu...

Hết.

Lời kết cho tác phẩm.

Mình có ý định viết cuốn truyện này khi có dịp ghé qua Hồ Tây chơi, thôi thì coi như là một món quà tặng Đại Lễ Ngàn Năm Thăng Long Hà Nội. Dù có hơi bị muộn mất rồi.

Trong tác phẩm còn nhiều sai sót đặc biệt là sử dụng nhiều các tác phẩm văn chương, bài hát thời hiện đại nhưng các bạn đọc hãy thông cảm.

Hãy cứ nghĩ như đó là những tác phẩm kinh điển của Việt Nam đáng để truyền lưu muôn đời.
Với lại đã là thế giới siêu thực, mơ mộng thì cần gì cứ phải phân rõ quá khứ, hiện tại hay tương lai.
Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ngoi-nha-hoa-cuc>